Sfântul cuvios Xenofont, soţia sa Maria şi fii lor Arcadie şi Ioan

(26 ianuarie)

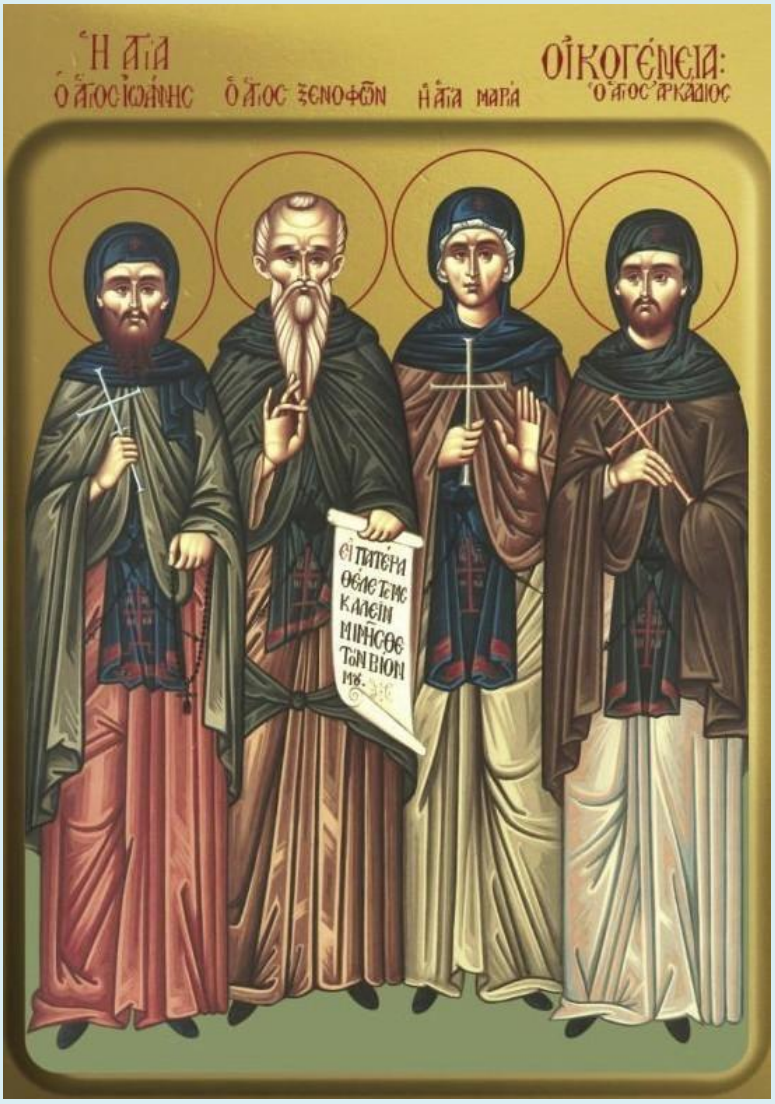

Sfântul Xenofont s-a născut în Constantinopol şi ca mirean, a ajuns senator pe vremea împăratului Iustinian cel mare (527-565), având bogăţii multe. Dar avea şi bogăţie sufletească, adică în dreapta credinţă şi în milostenia către săraci. Soţia lui, Maria, îi urma întru toate, căutând să placă lui Dumnezeu, împreună cu fiii lor, Arcadie şi Ioan. Pe cei doi fii i-au trimis părinţii să studieze în cetatea Beirut, din Fenicia, cetate vestită în acea vreme pentru învăţătura bunelor deprinderi şi pentru înalta ei şcoală de înţelepciune elinească. În timp ce călătoreau cei doi spre Fenicia, s-a stârnit o furtună puternică pe mare şi s-a sfărâmat corabia, încât nu se putea şti dacă a mai rămas cineva în viaţă. Aflând acestea, Xenofont şi Maria au plecat să-şi caute fiii. Îndureraţii părinţi s-au minunat când, după multe căutări, şi-au găsit fiii printre călugării din Ierusalim. Aceştia intraseră în monahism drept mulţumire că au scăpat de valurile mării. Urmând exemplul fiilor, cei doi părinţi au intrat şi ei în monahism, mergând

fiecare la mănăstirea sa. Şi atât de mult au sporit în bunătăţile sufletului, încât Dumnezeu le-a dăruit Sfinţilor cuvioşi Xenofont, Maria, Arcadie şi Ioan darul facerii de minuni.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi şasea - Preacuviosul părintele nostru Xenofont şi soţia lui, împreună cu doi fii ai lor (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Xenofont, soţia sa Maria şi către fii lor Arcadie şi Ioan 15
Imnografie 23
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului Xenofont, a soţiei lui, Maria şi a fiilor lor, Ioan şi Arcadie 24
Sinaxar - Pomenirea cuviosului nostru părinte Xenofont, a soţiei sale Maria şi a fiilor lor Arcadie şi Ioan 40
Sinaxar - Cuvioșii Xenofont și Maria, împreună cu fiii lor, Arcadie și Ioan 41
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei; Sfinții cuvioşi Xenofont, Maria, Arcadie şi Ioan 46
Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei; Sfinții cuvioşi Xenofont, Maria, Arcadie şi Ioan 48
Proloagele din 26 ianuarie 51
Sfântul Nicolae Velimirovici – Pomenirea Sfinţilor cuvioşi Xenofont şi Maria şi a fiilor lor, Ioan şi Arcadie 54
Pr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfântul cuvios Xenofont şi soţia lui 56
Icoane 58

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

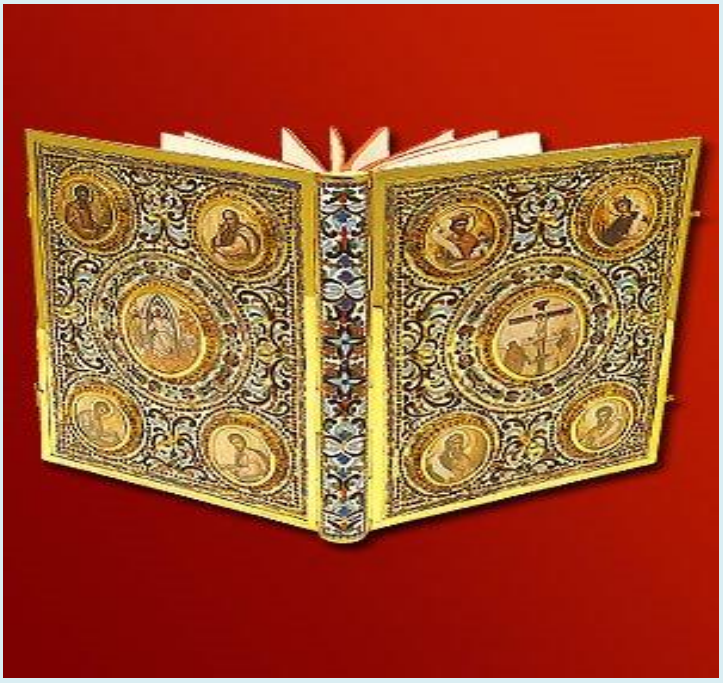

Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.

2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:

3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.

4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

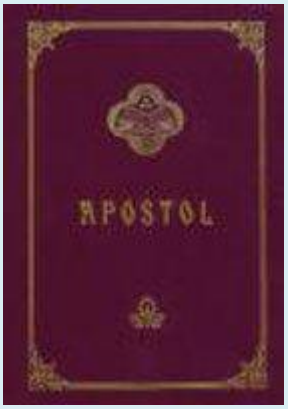

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

II Corinteni 9, 6-11

6. Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera.
7. Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună.
8. Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".
10. Iar Cel ce dă sămânţă semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulţi sămânţa voastră şi va face să crească roadele dreptăţii voastre,
11. Ca întru toate să vă îmbogăţiţi, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulţumire lui Dumnezeu.

În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi şasea - Preacuviosul părintele nostru Xenofont şi soţia lui, împreună cu doi fii ai lor (Minei)

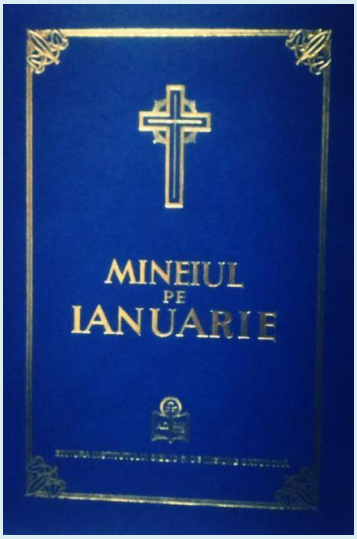

La Vecernie

La Doamne strigat-am... **Stihirile** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Strălucind cu vrednicii sufleteşti, cu milostenii, şi cu credinţă, te-ai luminat pe tine însuţi. Că cu bucurie ai împărţit bogăţia ta săracilor, şi dreptatea ta rămâne în veci, răsărindu-ţi ţie părinte lumină neînserată, unde vezi pe cuvioşii tăi fii, şi pe ceea ce i-a născut, locuind în cetatea cea cerească.

Nebăgând seamă mărirea cea stricăcioasă, v-aţi învrednicit slavei celei nestricăcioase şi dumnezeieşti. Căci călcând toată veselia vieţii, foarte aţi dorit de Hristos cel cu adevărat veselitor, purtătorilor de Dumnezeu, care v-a mântuit pe voi de întreitele valuri, şi de furtuna lumii, şi v-a aşezat la viaţa cea lină şi purtătoare de lumină, prea fericiţilor.

Omorând patimile trupului, v-aţi îmbrăcat cu hainele nepătimirii, ţesându-le pe dânsele cu curăţia vieţii. Şi încă în trup fiind, aţi arătat vieţuire întocmai cu îngerii, ca nişte răbdători, şi toţi v-aţi învrednicit de slava cea îngerească întru înălţime, îndulcindu-vă de lumina cea dumnezeiască.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Numai tu ai purtat în pântece fără strâmtoare pe Cel neîncăput, făcându-Se Om pentru bunătatea Sa, Preasfântă Mireasă dumnezeiască. Drept aceea te rog, scapă-mă de patimile care mă necăjesc, ca şi călătorind pe cărarea cea strâmtă şi dreaptă, să apuc pe calea care duce la viaţă, Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Când ai văzut Fecioară spânzurat pe Cruce pe Strugurul cel prea copt, pe care L-ai purtat nelucrat în pântece, tânguindu-te te văitai, şi strigai: Fiul meu, picură întru noi vin, prin care să se ridice toată beţia patimilor, Făcătorule de bine; cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine, Cuvinte, ca un Milostiv.

Tropar, glas 4: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih şi al sfinţilor pe 4.

Canonul sfinţilor

facerea lui Teofan

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe norodul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Îndulcindu-vă acum de lemnul vieţii şi de Rai, de adevărata desfătare cu toată casa voastră prea înţelepţilor, rugaţi-vă către Iubitorul de oameni, să ne mântuim noi, cei ce vă lăudăm pe voi.

Pe calea poruncilor Tale umblând cu fierbinţeală sluga Ta, Stăpâne, a ajuns la lăcaşurile cele de potriva doririi lui, apucând viaţa cea veşnică.

Slavă...

Cort nou ca al lui Avraam, ai arătat tu casa tuturor, drept aceea dumnezeiescule te-ai odihnit în sânurile lui Avraam, după vrednicie şi dreptate.

Şi acum..., a Născătoarei

Cuvântul cel fără început care a strălucit din Tatăl mai înainte de toţi vecii, sălăşluindu-Se cu totul întru tine Preacurată, m-a închipuit din nou, pe mine tot omul.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Fiind cinstiţi cu vrednicii prea luminate, aţi strălucit cu vieţuiri prea luminoase, că fapta o aţi arătat suire privirii, strigând: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Ca unul ce erai pus ispravnic peste toate, ai primit purtarea de grijă a tuturor, împărţindu-ţi avuţia la cei lipsiţi, primind şi ospătând cetele sihaştrilor, cuvioase părinte.

Slavă...

Hrănindu-te în legea Stăpânului, ţi-ai învăţat fiii tăi cu legea, şi cu îndreptarea, şi cu învăţătura Domnului, strigând: Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Veniţi să lăudăm credincioşii pe ceea ce după naştere a rămas Fecioară, pe Maria cea mai sfântă decât îngerii, pe cea adevărată Născătoare de Dumnezeu fără ispită de nuntă, strigând: Bucură-te, Maică prea curată; bucură-te, Stăpână.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu, când a cântat: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Condac, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

În curţile Stăpânului ai privegheat, săracilor împărţindu-ţi averea ta cu linişte, fericite, împreună cu soţia ta şi cu fiii tăi. Pentru aceasta moşteniţi dumnezeiasca desfătare.

Sedealna, glas 8. Podobie: Pe înţelepciunea...

Priveghind întru poruncile Stăpânului, şi îndreptând asemenea într-un chip pe fiii tăi şi pe soţie, fericite Xenofonte, cu dânşii dimpreună moşteneşti împărăţiile cele de sus, părăsind furtuna tuturor supărărilor. Drept aceea cu bună credinţă vă lăudăm pe voi, şi cu dragoste vă cinstim, şi cu credinţă strigăm: Purtătorilor de Dumnezeu prea fericiţilor, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

Ca pe o Fecioară şi singură între femei, pe tine care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile oamenilor te fericim, că întru tine S-a sălăşluit Focul Dumnezeirii, şi ca pe un Prunc cu lapte ai hrănit, pe Ziditorul şi Domnul. Drept aceea neamul îngerilor şi al oamenilor după vrednicie slăvim Preasfântă naşterea ta, şi cu un glas strigăm ţie: Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce se închină cu credinţă prea sfintei naşterii tale.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua văzând pe Cruce pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul, se văita lăcrimând, şi cu amar strigând: Lumea se veseleşte luând mântuire, iar la cele dinlăuntru ale mele mă aprind, văzând răstignirea Ta, care o rabzi pentru milostivirea milei. Îndelung răbdătorule Doamne, adâncul milei, şi izvor nedeşertat, milostiveşte-Te, şi dăruieşte iertare greşelilor, celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile Tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Scăpând de furtuna vieţii, v-aţi aşezat la limanul bunei credinţe, tineri prea fericiţi.

Fiind învăţaţi cunoştinţa celor dumnezeieşti şi celor omeneşti, aţi ales mai de cinste a sluji lui Dumnezeu.

Slavă...

Scăpând minunat din adâncimea cea lumească, cuvioşilor, v-aţi apropiat de adâncimea bunătăţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind izbăviţi cu sângele care s-a vărsat din coasta Fiului tău, Maică a lui Dumnezeu, toţi te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de Lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi; că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Sârguindu-te către viaţa cea nestricăcioasă, te-ai nevoit Arcadie să ajungi la cetatea cea sfinţită, şi te-ai apropiat de mormântul vieţii celei adevărate.

Foarte de bună cuviinţă şi sfinţită cu adevărat este pronia către tine, şi minunată şi proslăvită dumnezeiasca ocârmuire a Stăpânului tuturor, prea fericite Arcadie.

Slavă...

Hristos, cel ce S-a culcat mai înainte în braţele dumnezeiescului bătrân Simeon, purtând grijă pentru tine Arcadie, te-a povăţuit aducându-te la un bătrân dumnezeiesc.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul cel fără început, şi împreună veşnic cu Tatăl, L-ai născut întrupat din tine mai presus de fire prea curată; drept aceea te propovăduim Născătoare de Dumnezeu, curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Dorind de viaţă fericită, ai năzuit la adunarea sihaştrilor, având ajutor Ioane sulfarea cea vieţuitoare.

Lepădându-te de omorârea răutăţii cea ucigătoare de oameni, şi de otrava cea purtătoare de moarte, ai alergat Ioane la mormântul lui Hristos cel purtător de viaţă.

Slavă...

Viaţa lui Ioan ai râvnit, căci asemenea ca acela ai locuit în pustii, şi ai vieţuit curat Ioane, curăţindu-te Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce însuşi a întins Cerul, alt Cer însufleţit te-a făcut pe tine Născătoare de Dumnezeu, curată, şi din tine a răsărit celor dintru întuneric.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Din marea vieţii scăpând, dreptul Xenofont, cu cinstită soţia sa, în ceruri împreună se veselesc cu fiii lor, pe Hristos mărind.

Icos: Străină cale cu dumnezeiască cuviinţă Xenofonte călătorind, împreună şi cu soţia ta v-aţi uitat de fire, ca şi cum aţi fi fost fără trupuri cu adevărat pe pământ arătându-vă; pentru aceasta şi uşile cereşti vouă s-au deschis, şi împreună cu îngerii dănţuiţi, ca cei ce aţi fost ai viei Domnului dumnezeieşti lucrători, împreună şi cu fiii voştri. Deci rugaţi pe Hristos, să dăruiască rază de luminare întunecatelor noastre inimi, celor ce săvârşim pomenirea voastră cea purtătoare de lumină; pe Hristos, Dătătorul de cununi slăvind.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Xenofont, a soţiei lui Maria, şi a fiilor lor: Arcadie, şi Ioan.

Stih: Cei de pe lângă Xenofont, pământul au părăsit.
Şi la bogată masa Cuvântului ca nişte slugi s-au primit.
Împreună cu fiii şi cu soţia, Xenofont,
În a douăzeci şi şase zi a răposat.

Acest prea cuvios Xenofont era din Constantinopol, care şi pe dinafară era bogat, şi pe dinlăuntru mai mult spre credinţa ce avea către Dumnezeu. Deci trimiţându-şi pe amândoi fiii la cetatea Beritului din Fenicia, pentru deprindere şi învăţătură, şi spărgându-se corabia cu dânşii, a purces de s-a dus cu soţia sa, ca să-şi caute feciorii. Pe care aflându-i la Ierusalim îmbrăcaţi în chipul mona-

hicesc, se făcură monahi şi el cu soţia sa, şi atâta au sporit în bunătăţile sufletului, şi ei şi fiii lor, cât s-au învrednicit a face şi minuni. Şi fiind plăcuţi lui Dumnezeu până în sfârşit, s-au mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cutremurului celui mare.

Stih: Cuvinte clătit-ai pământul, dar iarăşi ai încetat,
Că decât mânia, îndurarea îţi este mai multă cu adevărat.

Acesta s-a făcut la sfârşitul împărăţiei lui Teodosie celui mic, fiul lui Arcadie şi al Eudoxiei, în ziua Duminicii, la două ceasuri din zi, şi a căzut zidurile cetăţii de cutremur, şi multă parte de case s-au surpat, mai ales de la intrările Troadisiilor, până la poarta lui Tetrapil cea de aramă, şi a ţinut cutremurul trei luni în care împăratul făcând litanii cu tot soborul, cu lacrimi zicea: Scapă-mă Doamne de dreapta ta urgie, şi şterge păcatele noastre prin pocăinţă căci ai clătit pământul, şi l-ai cutremurat pentru păcatele noastre. Pentru ca să te prea slăvim pe singur bunul, şi de oameni iubitorul Dumnezeul nostru.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon cei numit vechiul.

Stih: Simeoane vechiule ţărâna lepădând.
Prin ţărână capul vechiului vrăjmaş eşti sfărâmând.

Acesta din copilărie, iubind paşnica viaţă, şi întru o crăpătură mică sălăşluindu-se, nici-o hrană omenească primea; căci numai buruienile ce se mănâncă le uneltea spre hrană. Deci având dumnezeiască dorinţă, s-a dus la muntele Sinaiului, şi intrând înlăuntru peşterii, întru care oarecând s-a ascuns Moise, căzând cu faţa în jos, şapte zile fără de hrană întru rugăciune şi în lacrimi zăbovindu-se, nu s-a sculat mai înainte, până ce a auzit dumnezeiesc glas poruncindu-i să se scoale, şi să mănânce trei mere ce-i erau lui puse înainte. Deci sculându-se (căci era pe faţă zăcând) şi aflând cele trei mere, cu osârdie le-a mâncat. Apoi pogorându-se din munte, şi zidind două mănăstiri, a luat sfârşitul ostenicioasei vieţi, prea slăvite minuni mai înainte săvârşind, spre lauda lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici: Anania preotul şi Petru temnicerul, şi alţi şapte slujitori ce au fost cu dânşii.

Stih: Petru împreună cu cei şapte în mare au intrat,
Cu care şi Anania cu dulceaţă s-a împreunat.

Aceştia erau pe vremea împăratului Diocleţian şi a lui Maxim ighemonul în Fenicia. Către care fiind adus Sfântul Anania, şi pe Hristos mărturisind, şi pe idoli batjocorind, a fost bătut cu toiege şi ars pe spate cu frigări înfocate, şi uns pe părţile cele arse cu oţet şi cu saramură. Care prin rugăciune a cutremurat capiştea, şi pe idoli i-a surpat la pământ, apoi fiind pus la închisoare, s-a împărtăşit de hrană dumnezeiască, unde a adus la credinţa lui Hristos, pe păzitorul închisorii; cu care împreună, din porunca guvernatorului Maxim, a suferit sfârşitul prin înecare în mare, împreună cu alţi şapte ostaşi, ce i-a tras la credinţa lui Hristos, scăpând minunat din prea cumplitele munci.

Tot în această zi, prea cuviosul Amona, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Amona tot firul vieţii plinind,
Viaţa care niciodată nu se plineşte, este moştenind.

Tot în această zi, prea cuviosul Gavriil, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Împreună cu Gavriil cel al îngerilor mai întâi stătător,
Hristos pune şi pe noul Gavriil împreună şezător.

Tot în această zi, doi mucenici cei din Frigia, care bătuţi s-au săvârşit.

Stih: Doi nevoitori, de toiege rănindu-se,
Grabnică împreună vindecare au aflat încununându-se.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Purtătorul de Dumnezeu văzând prin curăţia gândului, a vestit adunarea voastră mai înainte; că Dumnezeu cel Drept răsplătindu-vă vouă dumnezeieşte pentru buna credinţă, v-a adunat la un loc, ca un Milostiv.

Slavă...

Văzând Iubitorul de oameni râvna voastră cea ortodoxă, şi primindu-vă credinţa, şi plecându-se la dorirea voastră, pe voi pe toţi v-a adunat la o cunoştinţă, ca un Făcător de bine, şi pururea prea slăvit.

Şi acum..., a Născătoarei

Nădejde neruşinată, şi nădejde întărită, zid nemişcat, acoperământ şi ajutor fii-mi mie celui ce nădăjduiesc la tine, Preacurată; că la tine îmi este toată nădejdea mântuirii mele.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc...

Cuptorul focului ce vă ardea tare, bărbăteşte l-aţi răbdat, pentru despărţirea unuia de altul, că rupându-vă cele dinlăuntru de boldul unirii, aţi răbdat chinuri mucenicești.

De sus v-a umbrit pe voi nor de rouă a iubirii de oameni, în munţii Sionului, unde a înfierbântat roua Duhului pe ucenicii, care strigau: Binecuvântaţi toate făpturile pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Rugaţi-vă părinţi prea fericiţi, să ni se facă Făcătorul de bine Milostiv şi Blând nouă, celor ce acum fericim sfinţită pomenirea voastră, care sunteţi uniţi din fire, şi adunaţi cu darul.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul cel ce a strălucit negrăit mai înainte de veci din Tatăl cel fără început, pe Cel ce S-a făcut întâi născut decât toată zidirea, L-ai născut Maica lui Dumnezeu; pentru aceea toate neamurile te mărim.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc, oarecând, în Babilon, cu dumnezeiasca poruncă, lucrările şi-a despărţit; pe haldei arzând şi răcorind pe credincioşii care cântau: Bine-cuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Ridicând pe umeri Crucea lui Hristos, aţi săvârşit calea sihăstriei, cu adevărat toată bunătatea săvârşind, până ce aţi luat însăşi viaţa cea cu adevărat nemuritoare, încununându-vă cu toată casa voastră.

Stăpânind cugetul trupului, aţi adunat bogăţia Duhului, luând dar de tămăduiri din izvorul darurilor, de care acum apropiindu-vă, în veci vă odihniţi.

Slavă...

Biruind cuvioşilor meşteşugirile balaurului, la sfârşitul nevoinţelor v-aţi cinstit, luând (după vrednicie) cununile dreptăţii de la Hristos. Pe care acum rugaţi-L, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum... A Născătoarei

Mireasă dumnezeiască, pe Cel mai înainte fără de Maică după întâia naştere, L-ai născut fără de tată întrupat pentru noi, cunoscându-Se în două firi, dumnezeiască şi omenească, care se încredinţează prin lucrări.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl mărim.

Luminânda:

Podobie: Cel ce a împodobit Cerul…

Împărţitu-ţi-ai bogăţia săracilor, după plăcerea lui Dumnezeu, şi înstrăinându-te te-ai unit cu Domnul, o, Xenofonte! Pe care roagă-L prea fericite, ca să ne scape pe noi din patimi.

A Născătoarei

Oştile îngerilor şi cetele sfinţilor, cu adevărat le-au întrecut măririle tale, Preacurată. Pentru aceea roagă pe Hristos pentru poporul cel greşit.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Xenofont, soţia sa Maria şi către fii lor Arcadie şi Ioan

Troparul Sfântului cuvios Xenofont, al soţiei sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndulcindu-vă acum din pomul vieţii şi de adevărata desfătare a Raiului cu toată casa voastră, prea înţelepţilor, rugaţi pe Iubitorul de oameni să ne mântuim noi, cei care vă lăudăm pe voi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe calea poruncilor Tale, umblând cu înflăcărare, robul Tău, Stăpâne, a ajuns la Locaşurile cele pe măsura doririi lui, primind viaţa cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cort nou ca al lui Avraam ai arătat casa ta tuturor; drept aceea minunatule, te-ai odihnit, după vrednicie şi dreptate, în sânurile lui Avraam.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul cel fără de început, care a strălucit din Tatăl mai înainte de toţi vecii, Sălăşluindu-Se întreg întru tine, Preacurată, m-a înnoit pe mine, omul întreg.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind cinstit cu luminate dregătorii, ai strălucit printr-o vieţuire purtătoare de lumină; că fapta ai arătat-o suire către cugetarea cea duhovnicească strigând: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce erai pus iconom peste toate, ai primit purtarea de grijă a tuturor. Şi ai împărţit avuţia ta la cei lipsiţi, primind sub acoperământul tău şi mângâind cetele sihaştrilor, cuvioase părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Crescut fiind în Legea Stăpânului, ai crescut pe fiii tăi Domnului, cu Legea, cu învăţătura şi cu îndemnul, strigând: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Veniţi, credincioşilor, să lăudăm pe ceea ce singură, după naştere, a rămas Fecioară; pe Maria, cea mai sfântă decât îngerii, pe cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, cea fără ispită de nuntă, strigând: Bucură-te, Maică prea curată; Bucură-te, Stăpână.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu, când a cântat: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăviţi fiind de zbuciumul grijilor vieţii, aţi aruncat ancora la limanul dreptei cinstiri de Dumnezeu, prea fericiţi tineri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind învăţaţi în cunoaşterea tainelor celor dumnezeieşti şi celor omeneşti, aţi ales mai de cinste a sluji lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăviţi fiind în chip minunat din prăpastia cea lumească, cuvioşilor, v-aţi apropiat de adâncimea bunătăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind izbăviţi cu sângele care s-a vărsat din coasta Fiului tău, Maică a lui Dumnezeu, toţi te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de Lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi; că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Arcadie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grăbindu-te către viaţa cea nestricăcioasă, te-ai nevoit, Sfinte Arcadie şi te-ai închinat la mormântul Vieţii celei adevărate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Arcadie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât de frumoasă cu adevărat este purtarea de grijă a lui Dumnezeu faţă de tine şi cât de minunată şi de prea slăvită este dumnezeiasca ocârmuire a Stăpânului tuturor, prea fericite Arcadie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Hristos, cel ce S-a odihnit mai înainte în braţele dumnezeiescului bătrân Simeon, purtând grijă de tine, Sfinte Arcadie, te-a povăţuit, aducându-te la un dumnezeiesc bătrân.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Fiul, Cel fără început şi împreună Veşnic cu Tatăl, L-ai născut, Întrupându-Se din tine în chip mai presus de fire, Fecioară; drept aceea te propovăduim Născătoare de Dumnezeu, curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind viaţă fericită, ai alergat la adunarea sihaştrilor, luându-ţi ca ajutor, Sfinte fericite Ioan, gândirea cea de viaţă dătătoare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alungând de la tine starea de moarte a răutăţii celei ucigătoare de oameni şi otrava cea purtătoare de moarte, ai alergat, fericite Ioan, la mormântul lui Hristos cel purtător de viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viaţa lui Ioan Înaintemergătorul ai râvnit; căci asemenea ca şi acela ai locuit în pustiu, fericite Ioan şi ai vieţuit curat, curăţit fiind de Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce cu voia a întins cerul, alt Cer însufleţit te-a făcut pe tine curată Născătoare de Dumnezeu şi a Răsărit din tine celor din întuneric.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

În curţile Stăpânului ai privegheat împreună cu soţia şi cu fiii tăi, împărţindu-ţi averea ta săracilor, cu veselie, fericite. Pentru aceasta moşteniţi dumnezeiasca desfătare.

Din marea vieţii scăpând dreptul Xenofont, cu cinstită soţia sa în ceruri se veselesc împreună cu fiii lor, pe Hristos slăvind.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorul de Dumnezeu văzând prin curăţia gândului adunarea voastră, de mai înainte a vestit-o; căci Dumnezeu cel Drept răsplătindu-vă dumnezeieşte, pentru dreapta voastră cinstire de Dumnezeu, v-a adunat la un loc, ca un Milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând Iubitorul de oameni râvna evlaviei voastre şi primindu-vă credinţa şi plecându-Se la dorirea voastră, v-a adunat pe voi toţi la un singur ospăţ, ca un Făcător de bine şi pururea Prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nădejde neruşinată, nădejde tare, cetate neclintită, acoperământ şi ajutor fii, Preacurată, mie celui ce cred în tine; că în tine îmi pun toată nădejdea mântuirii mele.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuptorul cel tare încins de focul puternic al despărţirii unuia de altul l-aţi răbdat bărbăteşte; că sfâşiindu-vi-se inimile şi sufletele aprinzându-vi-se de boldul unirii, aţi purtat lupte mucenicеşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De sus v-a umbrit pe voi, în Munţii Sionului, norul răspânditor de roua iubirii de oameni; acolo roua Duhului a înflăcărat pe ucenicii care strigau: Binecuvântaţi toate făpturile pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Rugaţi-vă părinţi prea fericiţi, să ni se facă Milostiv şi Blând Făcătorul de bine, nouă celor ce fericim acum sfinţită pomenirea voastră, care sunteţi uniţi cu firea şi adunaţi cu harul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul cel ce mai înainte de veci a Strălucit în chip de negrăit din Tatăl Cel fără de început, pe Cel ce S-a făcut Întâi-Născut decât toată zidirea L-ai născut, Maica lui Dumnezeu; pentru aceea toate neamurile te mărim.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc, oarecând, în Babilon, cu dumnezeiasca poruncă, lucrările şi-a despărţit; pe haldei arzând şi răcorind pe credincioşii care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicând pe umeri Crucea lui Hristos, aţi străbătut cu adevărat calea sihăstriei, toată fapta bună săvârşind, până ce aţi luat în primire Însăşi Viaţa cea cu adevărat nemuritoare, încununându-vă cu toată casa voastră.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Xenofont, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpânindu-vă cugetul trupului, aţi adunat bogăţia Duhului, har de tămăduire luând din Izvorul darurilor; Aceluia acum alăturându-vă, în veci vă odihniţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvioşilor, biruind meşteşugirile vicleanului, la sfârşitul luptelor, aţi fost cinstiţi, luând cu vrednicie cununile dreptăţii de la Hristos. Pe Acela acum rugaţi-L să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mireasă dumnezeiască, pe Cel ce mai înainte, la întâia naştere, a fost fără de maică Îl naşti fără de tată, Întrupându-Se pentru noi, cunoscut în două firi: Dumnezeiască şi omenească, acestea adeverindu-se prin lucrări.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domn, Întrupându-Se din Fecioara, S-a arătat nouă, ca să lumineze pe cei din întuneric şi să adune pe cele risipite. Deci pe Născătoarea de Dumnezeu, cea întru totul lăudată, o mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Priveghind întru poruncile Stăpânului şi călăuzind în aceleaşi chipuri pe fiii tăi şi pe soţia ta, fericite părinte Xenofont, cu dânşii dimpreună moşteneşti Împărăţia cea de sus, părăsind zbuciumul valurilor tuturor ispitelor. Drept aceea, cu cucernicie, vă lăudăm pe voi, cu dragoste vă cinstim şi cu credinţă strigăm: purtătorilor de Dumnezeu prea fericiţi, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca pe o Fecioară şi Singura între femei care a născut fără de sămânţă pe Dumnezeu cu Trup, pe tine, toate neamurile oamenilor te fericim; că întru tine

S-a Sălăşluit Focul Dumnezeirii şi ca pe un Prunc cu lapte ai hrănit pe Ziditorul şi Domnul. Drept aceea neamul îngerilor şi al oamenilor, după vrednicie, mărim Preasfântă naşterea ta şi într-un glas strigăm ţie: roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce laudă precum se cuvine mărirea ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Mieluşeaua privind pe Cruce pe Mielul şi Păstorul şi Izbăvitorul, se tânguia lăcrimând şi cu amar strigând: lumea se veseleşte, primind în dar izbăvirea, iar cele dinlăuntrul meu se aprind, văzând Răstignirea Ta, pe care o înduri pentru milostivirea milei, Îndelung Răbdătorule, Doamne, Adâncul milei şi Izvorule cel Nedeşertat, milostiveşte-te şi dăruieşte iertare de greşeli celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile Tale Patimi.

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Xenofont, al soţiei sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Condacul Sfântului cuvios Xenofont, al soţiei sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan: În curţile Stăpânului ai privegheat împreună cu soţia şi cu fiii tăi, împărţindu-ţi averea ta săracilor, cu veselie, fericite. Pentru aceasta moşteniţi dumnezeiasca desfătare.

Condacul Sfântului cuvios Xenofont, al soţiei sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan: Din marea vieţii scăpând dreptul Xenofont, cu cinstită soţia sa în ceruri se veselesc împreună cu fiii lor, pe Hristos slăvind.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului Xenofont, a soţiei lui, Maria şi a fiilor lor, Ioan şi Arcadie

Sfântul Xenofont era unul din cei mai de frunte boieri ai Constantinopolului, bogat cu averile cele din afară, dar mai bogat cu cele dinăuntru, adică cu credinţa, binecuvântarea şi cu paza cea osârdnică a tuturor poruncilor lui Dumnezeu, slăvit pentru dregătoria şi neamul său bun, dar mai slăvit pentru obiceiurile şi pentru lucrurile cele bune; pentru că, pe cât era de înalt cu slava, pe atât era de smerit cu mintea, neînălţîndu-se cu inima, neîndoindu-se pentru vremelnica slavă a lumii acesteia, ci îşi ascundea lui comoară în cer, trimiţând acolo înainte bogăţiile sale, prin mâinile săracilor.

Apoi avea ca soţie pe Maria, următoare a tuturor faptelor lui celor bune şi în toate de un obicei cu dânsul, cu care vieţuind Xenofont cu cinste, plăcea lui Dumnezeu, umblând în toate poruncile şi îndreptările Domnului, fără de prihană. Cu ea a născut doi fii, pe Ioan şi pe Arcadie. Şi i-au crescut în învăţături bune, nu numai în înţelegerea cărţii, ci şi în frica lui Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii, învăţându-i la toată fapta bună; pentru că doreau, ca nu numai averilor lor să-i aibă moştenitori, ci mai ales să fie următori vieţii lor celei plăcute lui Dumnezeu.

Apoi, i-au trimis în Berit, cetatea Feniciei, ca să înveţe elineasca înţelepciune, căci în aceea vreme era acolo o vestită învăţătură. Deci, acolo petrecând la

învăţătură câtăva vreme, s-a întâmplat că s-a îmbolnăvit Xenofont foarte rău şi aştepta să moară. Iar Maria nenădăjduind ca el să fie mai mult între cei vii, a trimis în Berit la fiii săi, scriindu-le despre boala cea grea a tatălui lor şi poruncindu-le ca degrabă să vină acasă până ce tatăl lor nu se duce din cele de aici, şi astfel să se învrednicească de părintească binecuvântare cea de pe urmă şi să fie şi ei la îngropare.

Ei, silindu-se, au venit degrabă şi văzându-i tatăl lor, s-a veselit şi i s-a uşurat boala de bucurie. Apoi, poruncindu-le ca să şadă lângă patul său, a început a-i învăţa, zicându-le: ***"Eu, fiii mei, precum mi se pare, mă apropii de sfârşitul vieţii mele, iar voi, dacă mă iubiţi pe mine, tatăl vostru, să faceţi cele ce vă învăţ: întâi să vă temeţi de Dumnezeu şi viaţa voastră s-o îndreptaţi după ale Sale sfinte porunci. Căci cele ce vă grăiesc vouă acum, nu din deşartă slavă vă grăiesc, ci ca să vă îndemn la fapta bună; pentru că de veţi avea viaţa mea ca pildă, socotesc că nu vă va fi de trebuinţă alt învăţător; căci învăţătura cea din casă prin cuvinte şi închipuită prin fapte mai folositoare este decât învăţătura cea din afară.***

Deci, ştiţi cum am vieţuit până acum, în toată cucernicia şi dreptatea inimii mele, cum de toţi am fost cinstit şi iubit, nu pentru dregătoria cea mare, ci pentru blândeţile şi bunele obiceiuri; pentru că pe nimeni n-am năpăstuit cu ceva, nici am ocărât pe cineva, nici am clevetit, nici am urât, nici m-am mâniat în zadar, nici am vrăjmăşit pe cineva, ci pe toţi i-am iubit, cu toţi am vieţuit în pace, nu am părăsit bisericile lui Dumnezeu seara şi dimineaţa; n-am defăimat pe sărac, nici pe străin, nici pe mâhnit, ci pe fiecare cu cuvântul şi cu lucrul l-am mângâiat, pe cei ce sunt în temniţă i-am cercetat totdeauna; apoi pe mulţi robiţi am răscumpărat şi liberi i-am lăsat, şi precum am pus pază gurii mele ca să nu grăiesc ceva rău şi viclean, aşa şi ochilor mei le-am pus aşezământ ca să nu caute la frumuseţe străină, nici să o poftească pe dânsa.

Păzindu-mă pe mine Dumnezeu, n-am cunoscut altă femeie, afară de maica voastră; dar şi cu dânsa numai atâta am fost împreună până ce v-am născut pe voi, iar după naştere, ne-am sfătuit ca să ne deosebim şi ne-am păzit până acum în curăţia trupească pentru Domnul.

Deci, urmaţi, o! fiilor, vieţii părinţilor, urmaţi credinţei, răbdării şi blândeţilor noastre şi aşa vieţuiţi, ca să placeţi lui Dumnezeu, căci vă va învrednici pe voi Dumnezeu să trăiţi mulţi ani. La săraci să dăruiţi milostenie, pe văduve şi pe sărmani să-i ajutaţi, pe bolnavi şi pe cei din temniţă să-i cercetaţi şi pe cei năpăstuiţi şi cu nedreptate osândiţi să-i izbăviţi; şi să aveţi pace cu toţi. Prietenilor voştri să fiţi credincioşi, iar vrăjmaşilor bine să le faceţi, ne-răsplătindu-le rău pentru rău.

Către toţi să fiţi buni, blânzi, iubitori şi smeriţi; curăţia voastră cea sufletească şi trupească s-o feriţi neprihănită. Bisericilor lui Dumnezeu şi mânăstirilor bine să le faceţi, pe preoţi şi pe monahi să-i cinstiţi, că pentru aceia Dumnezeu arată milostivire la toată lumea. Iar mai ales să nu uitaţi pe cei ce rătăcesc pentru Dumnezeu în pustietăţi, prin munţi, în peşteri şi în prăpăstiile pământului, ci să le daţi cele de trebuinţă. Pe cei săraci să-i hrăniţi din destul, că nu vă veţi lipsi. Căci ştiţi aceasta: casa mea niciodată nu s-a lipsit de cele trebuincioase, deşi multe se puneau înaintea săracilor.

Rugaţi-vă adeseori şi la învăţăturile săracilor luaţi aminte. Maicii voastre să-i daţi cuvenita cinste şi s-o ascultaţi, totdeauna voia făcându-i, şi niciodată porunca Domnului să n-o lepădaţi; cu slugile să fiţi milostivi, iubindu-i ca pe fii; pe cei bătrâni în libertate să-i lăsaţi, dându-le hrană şi cele trebuincioase lor până la sfârşit; precum m-aţi văzut pe mine făcând, aşa şi voi să faceţi, căci vă veţi învrednici cinstei şi slavei sfinţilor. Şi să vă aduceţi aminte de acestea totdeauna, că degrab va trece lumea aceasta şi slava ei întru nimic va fi. Fiilor, poruncile Domnului şi ale mele să le păziţi, iar Dumnezeul păcii să fie cu voi".

Acestea auzindu-le Ioan şi Arcadie, au plâns şi ziceau: ***"Să nu ne laşi pe noi, tată, ci te roagă lui Dumnezeu ca să-ţi facă parte să mai petreci puţin cu noi; căci ştim că de-L vei ruga, ca un milostiv te ascultă Dumnezeu. Şi de foarte multă trebuinţă este nouă celor tineri viaţa aceea, ca desăvârşit să ne povăţuieşti pe noi la lucruri bune şi singur să rânduieşti pentru viaţa noastră, precum se cade".***

Iar tatăl suspinând şi lăcrimând, a zis: ***"De când m-a cercetat Dumnezeu cu această boală şi m-am culcat pe pat, mult m-am rugat de aceasta şi mă rog lui Dumnezeu ca pentru tinereţile voastre să-mi dea mie ca puţin să mai petrec aici, până ce vă voi vedea în toate desăvârşiţi".***

În noaptea următoare i s-a făcut lui Xenofont încredinţare, prin vis, cum că Dumnezeu îi porunceşte ca încă să mai fie în viaţa aceasta şi a spus despre aceasta soţiei sale şi fiilor, şi toţi s-au bucurat, slăvind pe Dumnezeu. Apoi, a început bolnavul cu încetul a veni la sănătate şi a zis fiilor săi: ***"Fiilor, mergeţi ca să vă sfârşiţi învăţătura voastră, şi sfârşind-o, degrabă să vă întoarceţi ca să vă însoţesc cu nunta cea legiuită".***

Punându-i pe ei în corabie, cu toate cele de trebuinţă, i-au pornit iarăşi la Berit (Beirut). Plecând ei şi vântul suflând uşor, deodată s-a ridicat un vânt puternic, care a produs o furtună fără de veste, apoi corăbierii, dând drumul la pânze, se purta corabia de furtună şi se afunda cu valurile, încât toţi cei din corabie se deznădăjduiau de viaţă şi fiind în primejdie, frica morţii îi cuprinsese; ***şi***

plângeau amândoi fraţii, Ioan şi Arcadie, rugându-se lui Dumnezeu şi zicând: "Stăpâne, Preabunule, a toată făptura Ziditorule, să nu treci cu vederea făptura Ta, adu-ţi aminte de lucrurile bune ale părinţilor noştri şi pentru aceea nu ne lăsa şi nu face ca mai înainte de vreme să murim în anii cei tineri ai înfloritelor frumoase tinereţi, să nu ne înece viforul apelor, nici să ne înghită adâncul mării; adu-ţi aminte de mila Ta şi de îndurările Tale, caută din înălţimea slavei Tale sfinte şi vezi primejdia noastră, ascultă suspinul şi strigarea noastră; cu inimă frântă şi cu duh smerit ne rugăm, întinde nouă dreapta Ta cea atotputernică şi ne păzeşte din gheara morţii; nu ne da la moarte pentru numele Tău, ci fă cu noi după mila Ta şi după mulţimea milostivirii Tale. Izbăveşte-ne de înecare, spre slava Ta; pentru că nu morţii te vor lăuda, nici toţi cei ce se pogoară în iad, ci noi cei vii prea mărim numele Tău cel înfricoşat."

Deci, văzând corăbierii că nu încetează învăluirea cea mare, ci mai mult se ridică şi nu puteau să se izbăvească de înecare, au intrat într-o corăbioară mică, (ca şi cum ar fi vrut să ajute cu ceva corăbiei ce se primejduia) care era deasupra acoperită; apoi de afundare netemându-se, plutea încotro o purtau valurile, aşteptând ca undeva la mal să fie aduşi. Iar tinerii cei ce rămăseseră în corabie, Ioan şi Arcadie cu slugile lor, văzând fuga corăbierilor şi pierderea corabiei, pentru că acum se spărgea şi se umplea de apă, se deznădăjduiau cu totul de viaţă; deci, s-au dezbrăcat de hainele de pe ei, pentru a înota mai cu înlesnire, ca nu cumva afundându-se, în noian să piară.

Aşteptând desăvârşita despărţire şi moarte, cu umilite glasuri strigau cu tânguire către părinţii lor cei ce erau departe, acasă, ca şi cum ar fi fost acolo, zicând: *"Fii sănătos prea iubite tată, fii şi tu prea iubită maică; nu ne veţi mai vedea pe noi, nici noi pe voi, nu ne vom mai îndulci de pământeştile bunătăţi în casă împreună cu voi".*

Apoi, ziceau unul către altul: *"Vai, iubite frate, vai lumina ochilor mei, cât de cu amar ne despărţim! Unde sunt acum rugăciunile părinţilor, unde este facerea lor de bine către săraci, unde sunt îndurările şi milosteniile lor cele făcute pentru monahi, au doară nici una din rugăciunile acelora nu s-a suit pentru noi la Dumnezeu? Sau suindu-se, nimic n-a putut, biruind-o mulţimea păcatelor noastre, pentru care nu suntem vrednici a trăi. Vai nouă celor ce nu de mult am plâns pentru tatăl nostru, care era să moară, iar acum avem să fim pricinuitori părinţilor noştri de plânsul cel nemângâiat şi de tânguirea cea nesfârşită. O! tată, cel ce te-ai îngrijit cu dinadinsul de creşterea şi de cârmuirea vieţii noastre, iată de acum nici morţi nu ne vei mai vedea pe noi. O! maică, nădăjduiai ca să vezi nunta fiilor tăi, pregătind cămară frumoasă înainte de vreme, acum nici mormântul fiilor tăi nu vei vedea. Durere este cu adevărat părinţilor, ca să-şi vadă pe fiii lor murind şi să-i îngroape. O! dulci*

părinţi ai noştri, mare este durerea voastră, lipsindu-vă de fiii voştri şi nevăzând nici moartea lor şi nici având înştiinţare de sfârşitul lor. Voi nădăjduiaţi ca în bătrâneţe fericite de noi să fiţi îngropaţi, iar acum nici noi nu ne învrednicim îngropării de către voi".

Apoi, unul pe altul cuprinzându-se şi dându-şi cea mai de pe urmă sărutare unul altuia, ziceau: *"Mântuieşte-te, frate şi mă iartă".*

Iar către Dumnezeu strigând iarăşi, ziceau: *"O! Împărate şi Stăpâne a toate, ce fel de moarte ne-ai dat nouă - din care de nu se va putea cu negrăitele judecăţile Tale, să ne izbăvim, apoi chiar murind noi să nu ne desparţi, ci un val să ne acopere pe noi amândoi şi un pântece al fiarei mării să ne fie amândurora mormânt".*

Apoi, ziceau şi către slugile lor: *"Mântuiţi-vă, bunilor fraţi şi prieteni, mântuiţi-vă şi ne iertaţi şi pe noi".*

Deci, spărgându-se corabia cu totul, s-a apucat fiecare dintr-înşii de câte o scândură ce s-a întâmplat şi aşa i-au dus apele osebiţi unul de altul, dar cu darul lui Dumnezeu toţi au scăpat de înecare şi de moarte, dar în diferite ţări au fost duşi; slugile de valuri s-au aruncat la uscat în Tir, Ioan la un loc ce se numea Melfitan, iar Arcadie în Tetrapirghia şi fiecare dintr-înşii, neştiind despre izbăvirea de înecare a fratelul său, nu atâta se bucura de a sa viaţă, pe cât se întrista de moartea fratelui său.

După ieşirea din mare, Ioan gândea întru sine: "Unde mă voi duce acum? Mă ruşinez, fiind gol, să mă arăt înaintea oamenilor; mă voi duce într-o mânăstire, unde locuiesc monahi cucernici şi acolo lui Dumnezeu Celui ce m-a mântuit de moarte, voi sluji în sărăcie şi în smerenie, mai bine decât în bogăţia lumii acesteia, căci socotesc că pentru aceea nu ne-a ascultat Dumnezeu în corabie, când ne-am rugat către Dânsul, de vreme ce părinţii noştri voiau să ne unească în căsătorie şi să ne lase nouă bogăţii; şi atunci am fi pierit întru deşertăciunea lumii acesteia, decât în mare; deci, cele mai bune rânduindu-ne Atotvăzătorul, a trimis un vifor ca acesta asupra noastră şi precum El a voit, aşa a şi făcut; pentru că El fiind bun, ştie toate cele spre folosul nostru, iar noi nimic din cele ce au să fie nu ştim, pe când El toate le ştie şi face precum voieşte, pregătind fiecărui suflet mântuire".

Apoi, ridicându-şi mâinile spre Dumnezeu, se ruga, zicând: ***"Dumnezeul meu, Cel ce m-ai mântuit din valurile mării şi din primejdia morţii, mântuieşte şi pe robul tău Arcadie, fratele meu, izbăveşte-l de moartea cea amară, precum m-ai izbăvit şi pe mine cu mila Ta; şi de l-ai păzit viu şi la uscat l-ai scos, apoi deschide-i lui mintea ca să gândească şi să voiască viaţa monahicească şi-l***

învredniceşte ca să-Ţi placă Ţie; mântuieşte şi pe tinerii care au fost cu noi, ca nici unul dintr-înşii să piară în mare, ci pentru mântuirea tuturor să prea mărească sfântul Tău nume".

Şi iarăşi, mergând, se ruga: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Unule născut, Cuvinte al Tatălui, caută spre rugăciunea robului Tău şi îndreptează paşii mei spre lucrarea poruncilor Tale, povăţuieşte-mă spre a Ta sfântă voie; căci ştii, Stăpâne, că alt ajutor afară de Tine nu am în ceasul acesta".***

Deci, mergând destulă cale, a aflat o mânăstire şi a bătut la poartă, iar portarul deschizând, l-a văzut pe el gol şi dezbrăcându-se de haină, i-a dat să se îmbrace; apoi ducându-l în chilia sa, a pus pe masă pâine şi linte şi, după scularea de la masă, i-a zis lui monahul, care era portar: "De unde eşti, frate?"

Iar el a răspuns: ***"Sunt străin şi sărac, mântuit de înecare, pentru că pe mare, spărgându-se corabia şi pierind, m-am apucat de o scândură şi mă purtam pe valuri; dar Dumnezeu cu rugăciunile voastre m-a păzit viu şi am fost scos în părţile acestea".***

Monahul portar auzind aceasta, s-a umilit de dânsul şi a proslăvit pe Dumnezeu, care a mântuit pe cei ce nădăjduiesc spre El. Şi a grăit către Ioan: "Unde voieşti să mergi, frate ?"

Zis-a Ioan lui: ***"Unde va voi Dumnezeu; aş voi să fiu monah, de ar trece cu vederea păcatele mele milostivul Stăpân şi de m-ar învrednici să iau jugul Lui cel bun".***

Grăit-a lui monahul: "Cu adevărat, fiule, bun lucru doreşti şi fericit vei fi, de vei sluji lui Dumnezeu cu toată osârdia".

Zis-a Ioan lui: ***"Deci, mă rog ţie, părinte, să-mi spui, oare aş putea ca să petrec aici cu voi?"***

Răspuns-a monahul: "Îngăduieşte puţin, până ce voi spune despre tine părintelui nostru, adică egumenului, doar cumva i se va descoperi lui de la Dumnezeu despre tine şi ceea ce îţi va porunci, aceea vei face, şi te vei mântui".

Deci, mergând portarul la egumen, i-a spus cu de-amănuntul toate cele despre tânăr, iar egumenul a poruncit ca să-l aducă la sine şi văzând pe tânărul, a cunoscut într-însul dumnezeiasca chemare şi viaţa lui cea bună, apoi i-a zis: "Bine este cuvântat Dumnezeul tatălui şi al maicii tale, Cel ce te-a mântuit din mare şi te-a adus aici". Şi învăţându-l pe el mult despre mântuitoarea viaţă monahicească, l-a însemnat cu semnul Crucii şi a poruncit ca să rămână în

mânăstire; apoi în scurtă vreme l-a tuns în chipul monahicesc cel îngeresc. Şi se nevoia fericitul Ioan cu rugăciunea, cu postul şi cu toate ostenelile mânăstireşti întru ascultări. Dar se mâhnea neîncetat pentru fratele său Arcadie, căci îl socotea mort şi afundat în mare.

Iar Arcadie, asemenea, prin rânduiala lui Dumnezeu, păzindu-se viu, a ieşit la pământ în Tetrapirghia şi căzând cu faţa la pământ, se ruga lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul tatălui nostru, mulţumesc Ţie că m-ai izbăvit de învăluire şi de viscol şi m-ai scos din moarte la viaţa cea neaşteptată şi pe uscat ai pus picioarele mele. Ci precum pe mine m-ai mântuit de înecare, Prea milostivule, astfel mântuieşte şi pe robul tău, fratele meu Ioan, rogu-mă Ţie, păzeşte-l cu milostivirea Ta, să nu-l înece valurile şi viforul şi să nu-l înghită adâncul; auzi-mă Doamne, căci bună este mila Ta şi mă învredniceşte a vedea faţa fratelui meu; adu-ţi aminte de faptele tatălui nostru şi să nu pogori pe Ioan în cele mai dedesubt adâncuri ale mării, nici să dai pe tânărul copil la moartea cea mai înainte de vreme şi neaşteptată; dă-mi parte ca să-l văd şi să mor".

Astfel grăind, a plâns mult, încât a şi slăbit de plângere. După aceasta, sculându-se, a mers în satul ce se întâmplase aproape, unde, luând de la un iubitor de Hristos, care l-a întâmpinat pe el, o haină veche, s-a acoperit, apoi cerând puţină pâine, a mâncat şi şi-a întărit trupul cel slăbit. Apoi a mers la biserica ce era acolo, iarăşi rugându-se pentru fratele său cu lacrimi, după aceea, s-a culcat pe un scaun ce era lângă biserică şi a adormit; atunci, îndată a văzut în vis pe fratele său Ioan, zicând către dânsul: "Frate, Arcadie, de ce plângi astfel cu amar pentru mine şi-ţi zdrobeşti inima ta? Iată, eu cu darul lui Hristos sunt viu; deci, nu fi mâhnit pentru mine!".

Iar Arcadie, deşteptându-se şi crezând că vedenia cea din vis este adevărată, s-a umplut de bucurie şi mulţumea lui Dumnezeu, apoi gândea în sine ce va face, zicând: ***"Să mă duc la părinţi? Dar, nefiind fratele meu cu mine, le voi face mâhnire prin venirea mea sau iarăşi la şcoală să mă întorc şi sfârşind învăţătura filosofiei să mă duc la părinţi? Însă nu-i voi înveseli, căci văzându-mă numai pe mine singur, cu amar se vor tângui. Deci, ce voi face, nu ştiu; îmi aduc aminte că tatăl meu totdeauna fericea foarte mult viaţa monahicească, care este liniştită şi apropiată de Dumnezeu; mă voi duce într-o mânăstire şi mă voi face monah".***

Astfel gândind Arcadie în sine şi făcând rugăciune, s-a dus la Ierusalim şi acolo, la Sfintele Locuri, unde a lucrat Domnul mântuirea lumii, închinându-se, a ieşit de acolo, vrând să intre în orice mânăstire i s-ar întâmpla în cale. Şi mergând, a întâmpinat un monah cinstit, împodobit cu căruntеţile, cu viaţa sfântă şi înainte-

văzător, la acela alergând, i-a căzut la picioare şi sărutându-le, i-a zis: ***"Roagă-te pentru mine, sfinte părinte, căci de multă mâhnire şi necaz sunt plin".***

Iar bătrânul i-a zis: "Fiule, să nu te mâhneşti, căci fratele tău, pentru care te întristezi, este viu ca şi tine, cum şi toţi cei ce au fost cu voi în corabie, păziţi fiind de Dumnezeu, s-au mântuit de înecare şi în mânăstire au intrat la călugărie, iar Ioan, fratele tău, acum a primit începătura monahicească şi va veni vremea când cu ochii tăi îţi vei vedea fratele, pentru că rugăciunea ta este auzită".

Arcadie, auzind acestea de la marele bătrân, sta uimit, mirându-se de proorocia sfântului. Apoi, iarăşi căzând la picioarele lui, zicea: ***"Precum nu ţi-a ascuns Dumnezeu nimic din cele pentru mine, astfel şi tu nu mă lepăda din faţa ta, rogu-mă ţie, ci, precum ştii, mântuieşte săracul meu suflet şi mă du la rânduiala monahicească".***

Bătrânul i-a zis: "Bine este cuvântat Dumnezeu; urmează după mine, fiule".

Şi l-a dus în lavra Sfântului Hariton, care în limba siriană se numea Suchia; acolo l-a tuns şi i-a dat chilie, în care mai înainte, unul din părinţii cei mari s-a nevoit 50 de ani.

A petrecut Arcadie cu bătrânul acela, mai înainte-văzător, un an, povăţuindu-l în viaţa monahicească şi deprinzându-l la război împotriva nevăzuţilor vrăjmaşi. Iar după anul acela, s-a dus în pustie, lăsând în chilie pe Arcadie singur, căruia i-a făgăduit că după trei ani se va vedea cu dânsul. Iar Arcadie luând porunca de la bătrânul, fără de lenevire o săvârşea, ziua şi noaptea slujind lui Dumnezeu.

Trecând doi ani după înecarea corabiei şi Xenofont neştiind ce s-a întâmplat pe mare fiilor lui, a trimis pe una din slugile sale la Berit, să vadă pe Ioan şi pe Arcadie şi să afle toate cele despre dânşii cu încredinţare, dacă sunt sănătoşi şi dacă vor săvârşi curând învăţătura lor; pentru că se mirau tatăl şi mama că fiii lor de atâta vreme niciodată nu i-au înştiinţat despre ei, nici au cercetat prin scrisoare pe părinţii lor.

Iar sluga mergând în Berit şi înştiinţându-se că n-au venit în cetatea aceea fiii lui Xenofont, stăpânul său, gândea în sine, zicând: "Nu cumva sfătuindu-se s-au dus la Atena? Şi a mers la Atena spre căutarea lor, dar, neaflându-i nici acolo şi nici auzind de dânşii undeva, s-a întors tulburat iarăşi spre Bizanţ.

Odihnindu-se la o gazdă în cale, a stat acolo şi un monah să se odihnească şi întrebându-l pe el, spunea că merge la Ierusalim, ca să se închine la Sfintele Locuri. Iar sluga lui Xenofont privind cu dinadinsul spre monah, a început a-l

cunoaşte că era unul din cei ce au mers cu fiii stăpânului în Berit şi i-a zis: "Nu cumva eşti sluga stăpânului Xenofont, care ai mers cu Ioan şi Arcadie la Berit?"

Iar monahul a răspuns: "Eu sunt cu adevărat şi tu îmi eşti prieten, de vreme ce suntem slugi ai aceluiaşi stăpân".

Sluga i-a zis: "Ce ţi s-a întâmplat de te-ai îmbrăcat în chipul monahicesc şi unde sunt stăpânii noştri, Ioan şi Arcadie, spune-mi, te rog? Pentru că multă osteneală am suferit căutându-i şi nu i-am aflat".

Monahul suspinând greu şi ochii de lacrimi umplându-şi, a început a-i spune: "Să ştii cu adevărat, o! prietene, că stăpânii noştri s-au înecat în mare, ca şi toţi cei ce erau cu dânşii; iar eu, precum mi se pare, numai singur m-am mântuit de înecare şi am voit mai bine să mă tăinuiesc în viaţa monahicească, decât să mă întorc acasă şi să aduc veste rea stăpânului nostru, stăpânei şi tuturor casnicilor; şi astfel sunt monah şi mă duc la Ierusalim, să mă închin".

Iar sluga auzind acestea, şi-a ridicat glasul şi a început a plânge cu amar şi cu jale a striga, bătându-se în piept şi zicând: "O! amar mie, stăpânii mei, ce s-a întâmplat vouă! Ce aud de voi! Cum aţi pătimit, cât de cumplit sfârşit v-a ajuns, cine va spune tatălui şi maicii voastre acestea, ce fel de ochi vor suferi să privească lacrimile părinteşti, suspinarea maicii şi plângerea, tânguirea şi strigarea cea mare să o audă! Vai mie, stăpânii mei cei buni! A pierit nădejdea noastră; pentru că noi nădăjduiam că, mergând pe urma părinţilor, veţi veseli pe fraţii noştri, veţi îndestula cu facerile voastre de bine pe cei ce au trebuinţă, veţi odihni străinii, veţi milui săracii, veţi împodobi bisericile lui Dumnezeu şi veţi da mânăstirilor cele trebuincioase. Dar acum, o! vai mie, toate nădejdile acelea sunt nimic şi nu ştiu ce voi face: De mă voi întoarce la stăpânul meu, nu voi îndrăzni să-i spun o veste atât de tristă, căci când voi spune tatălui şi maicii că fiii lor s-au înecat în mare, oare auzind acestea, nu vor cădea îndată morţi, slăbind de durerea inimii? Deci, nu mă voi mai întoarce, că nu prin o veste rea ca aceasta, adusă de mine, să moară mai înainte de vreme şi să fiu stăpânului şi stăpânei pricinuitor de moarte".

Aşa plângând sluga aceea şi nevrând să se întoarcă la Xenofont, oamenii care se întâmplaseră acolo, străini şi locuitori, l-au rugat să înceteze din plâns; apoi l-au sfătuit să se întoarcă la stăpân şi să-i spună; ca nu cumva să te blesteme dacă nu vei spune şi vei pieri fără veste, şi atunci nu va fi ţie mântuire. Ascultând sluga sfatul lor, s-a întors în Bizanţ şi intrând în casa stăpânului său, şedea uitându-se în jos, întristat la faţă; şi fiind tulburat, tăcea.

***Doamna Maria**, auzind că s-a întors sluga lor care fusese trimisă la fii, degrab l-a chemat la dânsa şi l-a întrebat: "Cum se află fiii noştri?"*

Sluga răspunse: "Sunt sănătoşi".

Grăit-a stăpâna: ***"Unde sunt scrisorile de la dânşii?"***

Sluga răspunse: "Le-am pierdut pe drum".

Atunci inima ei a început a se tulbura şi a zis către slugă: ***"Te jur pe frica lui Dumnezeu, să-mi spui adevărul, pentru că mi s-a tulburat foarte mult sufletul şi a slăbit tăria mea".***

Iar el ridicându-şi glasul, plângea cu amar şi a început a spune adevărul: "Vai mie, stăpâna mea, amândoi luminătorii noştri au pierit în mare; pentru că s-a spart corabia şi toţi s-au înecat".

Stăpâna, auzind acestea, s-a arătat mai presus de fire, nădăjduind spre Dumnezeu cu tărie; pentru că în loc să cadă îndată la pământ de jale şi să se tânguiască cumplit, tăcând puţin, a zis cu mirare: ***Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce a rânduit ca acestea să fie aşa; precum I-a plăcut, aşa a şi făcut; fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până-n veac.***

Iar către slugă ce venise a zis: ***"Să taci, să nu spui nimănui de aceasta, pentru că Domnul a dat, Domnul a şi luat, El ştie cele ce ne sunt de folos".***

Apoi, trecând trei ceasuri şi fiind acum spre seară, a venit Xenofont de la palatele împărăteşti, cu slavă mare, mergând şi urmând mulţi înaintea lui, apoi intrând în casă şi eliberând pe oamenii care veniseră cu dânsul, a stat să mănânce pâine, căci mânca numai o dată pe zi şi aceea spre seară.

Pe când stătea el la masă, Maria, soţia lui, a zis către dânsul: ***"Stăpâne, ştii că a venit sluga de la Berit?"***

Xenofont a răspuns: ***"Bine este cuvântat Dumnezeu". Apoi a zis: "Unde este sluga care a venit?"***

Grăit-a soţia: ***"Este obosit şi se odihneşte".***

Xenofont zise: ***"Mi-a adus scrisoare de la copii?"***

Ea a răspuns: ***"Lasă acum, stăpâne, să mâncăm bucate, iar dimineaţa vei vedea scrisoarea; căci are să ne spună şi din gură multe de la dânşii".***

Iar Xenofont a zis către dânsa: ***"Să mi se aducă îndată scrisoarea ca s-o citesc, să aflu dacă fiii noştri sunt sănătoşi, iar cele ce are sluga să grăiască din gură, să le spună dimineaţă".***

Dar doamna Maria, neputând să-şi ţie jalea inimii, s-a umplut cu totul de lacrimi, nu putea de plâns să răspundă nimic. Xenofont văzând-o plângând aşa, s-a mirat şi a întrebat-o: ***"Ce este aceasta, Marie, doamna mea, de ce plângi aşa? Au doară bolesc fiii noştri?"***

Iar ea abia a răspuns, zicând: ***"Mai bine ar fi fost dacă ar fi bolit, dar iubiţii noştri fii au pierit în mare".***

Xenofont suspinând şi lăcrimând, a zis: ***"Fie binecuvântat numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, în veci. Amin; nu te mâhni soţia mea, căci cred că nu va lăsa să piară cu totul fiii noştri şi nădăjduiesc că milostiva Lui purtare de grijă nu va voi să mâhnească cărunteţile; că nici eu n-am îndrăznit vreodată să mâhnesc bunătatea Lui; să ne rugăm toată noaptea aceasta de milostivirea Lui şi să nădăjduim că Dumnezeu ne va descoperi pe fiii noştri de sunt vii sau nu".***

Sculându-se îndată, s-au închis în casa lor de rugăciune şi toată noaptea aceea au petrecut-o cu multe lacrimi şi cu credinţă neîndoită, rugându-se lui Dumnezeu. Dar începând a se lumina de ziuă, s-au culcat să se odihnească, fiecare deosebit pe aşternuturi aspre de păr, apoi li s-a arătat la amândoi o vedenie în vis: li se părea că văd pe amândoi fiii lor stând înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, în mare slavă: Ioan avea un scaun pregătit, sceptru şi cunună împărătească cu mărgăritare de mare preţ şi împodobită cu pietre scumpe; iar cununa lui Arcadie era de stele, având o cruce în dreapta şi un pat luminat aşternut spre odihnă.

Deşteptându-se ei din somn, au spus unul altuia vedenia şi înţelegând că fiii lor sunt între cei vii şi acoperiţi de mila lui Dumnezeu, s-au mângâiat foarte; şi a zis Xenofont către soţia sa: ***"Doamnă Marie, socotesc că la Ierusalim sunt fiii noştri, deci, să mergem acolo şi să ne închinăm la Sfintele Locuri, poate cumva vom afla şi pe fiii noştri".***

Aşa sfătuindu-se dânşii, Xenofont şi Maria s-au gătit de drum; şi poruncind rânduitorilor casei toate cele pentru casă şi pentru averi şi făcând multe milostenii, au luat cu dânşii aur destul, pe cât le era de trebuinţă şi pe cât putea să le fie destul, pentru împărţirea milosteniilor şi spre facerea de bine la Sfintele Locuri; apoi au luat drumul spre Ierusalim. Ajungând ei acolo, au înconjurat Sfintele Locuri, rugându-se şi făcând milostenii, apoi au început a înconjura

toate mânăstirile dimprejurul Ierusalimului, căutându-şi fiii, dar nu i-au aflat nicăieri.

Deci, s-au întâmplat lor undeva în cale, de au întâmpinat pe unul din slugile lor, care fusese în corabie cu fiii lor, fiind acum monah; cuprinzându-l, l-au sărutat şi căzând, i s-au închinat, asemenea şi monahul acela căzând înaintea lor, li s-a închinat şi zicea: "Mă rog pentru Domnul nu vă plecaţi mie, că nu se cuvine, fiindu-mi mie stăpâni, ca să vă plecaţi slugii voastre".

Şi Xenofont i-a zis: ***"Cinstim şi ne închinăm chipului celui sfânt monahicesc, iar tu de aceasta să nu te mâhneşti; ci te rugăm să ne spui unde sunt fiii noştri, spune-ne pentru Domnul, spune".***

Iar monahul lăcrimând, a zis: "Spărgându-se pe mare corabia, fiecare din noi apucând câte o scândură am înotat cum puteam prin vifor, purtându-ne în multe părţi şi nu ştiu după aceea de a scăpat cineva de la înecare, sau nu, ci numai eu cred că am fost scos la uscat în părţile Tirului".

Acestea auzindu-le Xenofont şi Maria, au eliberat pe monah în drumul său, dându-i milostenie, ca să se roage pentru dânşii şi pentru fiii lor. Apoi s-au dus în părţile Iordanului, vrând să se roage acolo şi să împartă aurul ce rămăsese. Deci, mergând pe drumul care era înaintea lor, după rânduiala lui Dumnezeu, au întâmpinat pe sfântul bătrân mai înainte-văzător, care l-a îmbrăcat pe Arcadie, fiul lor, în chipul monahicesc şi căzând la picioarele sfântului părinte, cereau rugăciuni la Dumnezeu pentru dânsul. Şi i se descoperise de la Dumnezeu acelui sfânt bătrân toate cele despre dânşii; apoi făcând rugăciuni, a zis către dânşii: "Cine a adus pe Xenofont şi pe Maria? Nimeni, numai dragostea cea către fii, dar nu vă mâhniţi, pentru că sunt vii fii voştri şi Dumnezeu v-a descoperit vouă în vis slava cea pregătită lor în cer; deci, mergeţi lucrătorii viei Domnului unde vă duceţi acum, săvârşind acolo rugăciunea voastră, când vă veţi întoarce în sfânta cetate, veţi vedea pe fiii voştri".

Acestea zicând, s-au despărţit; Xenofont cu Maria s-au dus la Iordan, iar mai înainte-văzătorul bătrân a mers la sfânta cetate şi în biserica Învierii lui Hristos a stat aproape de Golgota şi se odihnea.

Şezând acolo sfântul bătrân, iată că tânărul monah Ioan, fiul lui Xenofont, de la Mânăstirea Melfitanului, a venit la Ierusalim pentru închinăciune şi văzând pe sfântul bătrân, i s-a închinat până la pământ. Iar bătrânul cu dragoste primindu-l şi binecuvântându-l, i-a zis: "Unde ai fost până acum, fiule Ioan, că iată tatăl tău şi maica te caută şi tu ai venit căutând pe fratele tău".

Iar Ioan se mira, că toate le ştia acel bătrân şi cunoscându-l că este mai înainte-văzător, a căzut la picioarele lui şi i-a zis: ***"Rogu-mă ţie, părinte, spune-mi pentru Domnul, unde este fratele meu, că foarte mult slăbeşte sufletul meu, dorind ca să-l văd şi foarte mult m-am nevoit, rugându-mă lui Dumnezeu, ca să-mi spună despre dânsul, de este viu sau nu, şi n-a binevoit Domnul să-mi descopere până acum, fără numai prin tine, voi afla, o! sfinte părinte".***

Răspuns-a lui bătrânul: "Şezi lângă mine şi vei vedea degrabă pe fratele tău".

Şezând ei puţin, iată celălalt monah tânăr Arcadie a venit, obosit cu trupul, uscat la faţă şi ochii lui abia se puteau vedea, de postul cel nemăsurat şi de înfrânare. Apoi, închinându-se la Sfintele Locuri, a văzut pe bătrânul său şezând şi degrabă alergând, a căzut la picioarele lui, zicând: ***"O! părinte, ai părăsit holda ta, iată acum al treilea an de când n-ai cercetat-o şi mulţi spini şi pălămidă au crescut fără tine, şi ai să te osteneşti puţin, până ce o vei curăţi pe ea".***

Bătrânul i-a zis: "Să ştii, fiule, că am cercetat-o din zi în zi şi cred în Domnul, că nici spini nu are, nici pălămidă, ci grâu copt, vrednic de masa Împăratului împăraţilor; dar şezi lângă mine". Deci, a şezut Arcadie; iar bătrânul tăcând puţin, a zis către Ioan: "Din ce loc eşti, frate?"

Iar Ioan a zis: ***"Eu, părinte, sunt om sărac şi străin, numai cu dorirea inimii mele, cerând mila Domnului şi a sfintelor tale rugăciuni".***

Iar bătrânul i-a zis lui: "Adevărat, aşa este; dar să-mi spui neamul tău, cetatea moştenirii tale şi viaţa ta, ca să se prea mărească numele Domnului".

Şi a început Ioan să spună toate pe rând: că este de neam din Constantinopol, fiu al unui boier şi a avut un frate, Arcadie, cu care era trimis la învăţătură; pe mare făcându-se furtună, s-a spart corabia şi toţi s-au înecat, afară de el".

Arcadie, ascultând până aici povestirea lui şi cu dinadinsul căutând la el, a cunoscut pe fratele său şi din fireasca dragoste, neputând suferi mai mult povestirea aceea, ce i spunea, a strigat zicând: ***"Cu adevărat, părinte, acesta este Ioan, fratele meu".***

Grăit-a bătrânul: "Ştiu şi eu, dar am tăcut, ca singuri să vă cunoaşteţi".

Atunci au căzut unul la altul pe grumaji, apoi, cuprinzându-se cu bucurie şi cu lacrimi, s-au sărutat. Şi sculându-se, au prea mărit pe Dumnezeu, cel ce i-a învrednicit a se vedea vii unul pe altul, fiind în sfântul chip monahicesc şi într-o viaţă bună ca aceea, după Dumnezeu.

După două zile, au venit Xenofont şi Maria de la Iordan, apoi rugându-se la Golgota şi închinându-se purtătorului de viaţă Mormânt al Domnului nostru, mult aur au dăruit la acel sfânt loc, pentru slava lui Dumnezeu. Văzând acolo şi pe sfântul bătrân, mai înainte-văzător, l-au cunoscut pe dânsul şi la picioarele lui căzând, cereau binecuvântare, iar după rugăciune au zis către bătrân: ***"Pentru Domnul, părinte, împlineşte-ţi făgăduinţa ta şi ne arată pe fiii noştri".***

Atunci stăteau lângă bătrân amândoi fiii lor, Ioan şi Arcadie, dar le poruncise bătrânul să nu grăiască nimic mai înainte, nici în faţă să nu caute, ci în jos, ca să nu fie cunoscuţi. Însă fiii cunoşteau pe părinţii lor, bucurându-se cu inima, dar părinţii pe fii nu puteau să-i cunoască, pe de o parte că erau în rânduiala monahicească, iar pe de alta, că se veştejise frumuseţea feţei lor, de înfrânarea cea mare.

Şi a grăit sfântul bătrân către Xenofont şi Maria: "Mergând la gazda voastră, să ne puneţi la masă, ca venind cu ucenicii mei, să primim hrană împreună cu voi şi după aceea vă voi spune despre fiii voştri unde sunt".

Bucurându-se foarte mult părinţii, căci le-a făgăduit sfântul părinte că le va arăta pe fiii lor, au mers degrab şi au gătit masă bună.

Deci, a zis bătrânul către ucenici: "Să mergeţi unde găzduiesc părinţii voştri şi să vă ţineţi, să nu grăiţi nimic, până ce nu voi porunci eu".

Deci, i-au zis lui amândoi fraţii: "Precum porunceşti, părinte, aşa să fie".

Iar bătrânul le-a zis iarăşi: "Să ne împărtăşim de ospăţ şi la vorbă să stăm cu dânşii, că nu va fi spre vătămarea mântuirii voastre, ci spre folos; credeţi-mă pe mine că orice fel de osteneală veţi suferi pentru fapta bună, la măsura tatălui vostru şi a maicii nu veţi ajunge".

Mergând în casa lui Xenofont, au şezut şi din masa cea pusă înainte mâncau împreună, vorbind cuvinte folositoare.

Deci, ziceau fericitul Xenofont şi Maria către bătrânul: ***"Sfinte părinte, cum vieţuiesc copiii noştri?"***

Iar bătrânul a răspuns: "Bine se odihnesc, pentru mântuirea lor".

Iar părinţii au răspuns: ***"Dumnezeu, cel ce rânduieşte mântuirea tuturor, să le dea şi lor ca să fie adevăraţi lucrători ai viei lui Hristos".***

Şi iarăşi Xenofont a zis către acel bătrân: ***"O! părinte, cât de buni sunt aceşti ucenici ai tăi! O! de ar fi şi copiii noştri ca aceştia; căci foarte mult au iubit sufletele noastre pe aceşti monahi tineri, că de când i-am văzut, s-a veselit inima noastră, ca şi cum am vedea pe fiii noştri".***

Deci, a grăit bătrânul către Arcadie: "Fiule, să ne spui unde te-ai născut, cum ai trăit şi de unde ai venit în locurile acestea?"

Iar Arcadie a început a spune, zicând: "Eu, părinte şi acest frate al meu suntem de neam din Bizanţ, fii ai unui boier din cei mai de frunte din palatul împărătesc; suntem crescuţi în dreapta credinţă şi ne-au trimis părinţii la Berit, ca să învăţăm elineasca înţelepciune, dar plutind noi, s-a spart corabia de învăluire şi de vifor, şi fiecare dintre noi, apucând câte o scândură din corabia ce s-a sfărâmat, am plutit unde ne ducea repeziciunea valurilor; dar cu dumnezeiasca milostivire, ne-am păzit vii şi la uscat ne-a aruncat marea".

Apoi, el încă grăind aceasta, cunoscură părinţii că aceştia sunt fiii lor şi îndată strigară: ***"Aceştia sunt fiii noştri, aceştia sunt rodul pântecelui nostru, aceştia sunt luminătorii ochilor noştri".***

Şi căzând pe grumajii lor, îi sărutau cu dragoste şi plângeau de bucurie; atunci au lăcrimat şi toţi sculându-se, au dat slavă şi mulţumire lui Dumnezeu, mărind purtarea de grijă minunată a lui Dumnezeu pentru dânşii.

Apoi, Xenofont cu soţia sa au rugat pe sfântul bătrân ca să-i tundă în rânduiala monahicească.

Deci, părintele cel mai înainte-văzător a tuns pe Xenofont şi pe Maria cu mâna sa şi i-a învăţat rânduiala monahicească. Apoi le-a poruncit bătrânul, ca nu împreună, ci fiecare deosebit să petreacă şi după puţină vreme, s-au despărţit toţi, doamna Maria a fost dată într-o mânăstire de fecioare, Ioan şi Arcadie, sărutând pe părinţii lor, s-au dus cu bătrânul în pustie, iar Xenofont, trimiţând oameni în Bizanţ, a vândut casa şi toate averile şi le-a împărţit la cei ce aveau trebuinţă, iar pe robi i-a eliberat. Apoi în pustie aflând o chilie, se liniştea.

Toţi au plăcut lui Dumnezeu desăvârşit şi de mari daruri s-au învrednicit de la El; Ioan şi Arcadie au strălucit între vieţuitorii pustiei ca nişte luminători şi vieţuind ani destui, mai înainte şi-au văzut sfârşitul lor şi către Domnul au trecut.

Cuvioasa Maria a făcut multe minuni: orbi a luminat, diavoli a izgonit şi prin fericit sfârşit a trecut de la cele pământeşti la cele cereşti; iar Cuviosul

Xenofont, aşijderea a luat de la Dumnezeu darul facerii de minuni şi al mai înaintei vederi, şi proorocind înainte, spunea cele ce vor să fie şi de mari taine era văzător; după aceea, a trecut să vadă cele ce ochiul nu le-a văzut şi să se sature cu vederea de faţa lui Dumnezeu.

Astfel Cuviosul Xenofont, fericita Maria şi sfinţii lor fii, Ioan şi Arcadie, cei ce cu osârdie au iubit pe Dumnezeu, bine au slujit Domnului prin viaţă dreaptă şi de Dumnezeu plăcută, şi în ceata sfinţilor sunt număraţi de preasfântul Stăpân Hristos, Mântuitorul nostru, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh se cuvine slavă, cinste şi închinăciune, în veci. Amin.

Pe Sfântul Ioan, fiul lui Xenofont şi al Mariei, fratele lui Arcadie, unii îl socotesc că este Ioan Scărarul, precum în cartea aceluia la început se vede, pentru că cel ce tâlcuieşte viaţa Sfântului Ioan Scărarul, scrisă de Daniil monahul din Rait, zice despre dânsul aşa: "Aici naşterea şi cetatea sfântului o acopere scriitorul".

Iar unii zic că el este fiul lui Xenofont şi că fratele lui este Gheorghe Arselaitul, care s-a numit din naştere Arcadie; însă acesta nu şi-a schimbat numele, pentru că se numea Ioan Xenofont era în Constantinopol.

(După Metafrast)

Sinaxar - Pomenirea cuviosului nostru părinte Xenofont, a soţiei sale Maria şi a fiilor lor Arcadie şi Ioan

În această lună (ianuarie), în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea cuviosului nostru părinte Xenofont, a soţiei sale Maria şi a fiilor lor Arcadie şi Ioan.

Cuviosul Xenofont era din Constantinopol, om bogat pe dinafară, iar pe dinăuntru plin de cucernicie. Deci, şi-a trimis pe cei doi fii ai săi la Beirut în Fenicia, pentru deprinderea de bune obiceiuri şi pentru învăţătura de carte. Dar aflând că s-a nimicit corabia în care călătoreau fiii săi, a purces cu soţia să-i caute. Şi i-a găsit la Ierusalim, îmbrăcaţi în haine monahiceşti. Atunci s-a călugărit şi el cu soţia lui; şi atât au sporit în fapte bune încât s-au învrednicit a face şi minuni.

Fiind plăcuţi până la sfârşit lui Dumnezeu, s-au mutat în locaşurile cereşti.

Sinaxar - Cuvioșii Xenofont și Maria, împreună cu fiii lor, Arcadie și Ioan

Cuvioșii Xenofont, Maria și fii lor Arcadie și Ioan. Ilustrație de Minologhion bizantin, sec. al XIV-lea

Sfântul Xenofont a fost un nobil bogat, dar iubitor de Dumnezeu și de cele sfinte și a trăit în Constantinopol în vremea împăratului Iustinian. El a luat-o de soție pe Maria, femeie virtuoasă și iubitoare de Dumnezeu, de la care a avut doi fii, Arcadie și Ioan, pe care i-a trimis la vestita școală de la Beirut, pentru a studia Dreptul.

S-a întâmplat ca Xenofont să se îmbolnăvească foarte grav și a trebuit să-i cheme pe cei doi fii ai săi acasă, în Constantinopol, pentru a le da ultimele sfaturi înainte de a părăsi lumea pământească. Însă, ca prin minune, Xenofont s-a însănătoșit, iar fiii lui au dat slavă lui Dumnezeu, apoi s-au întors la Beirut pentru a-și termina studiile. Pe drumul de întoarcere, în timpul călătoriei pe mare, s-a pornit o furtună mare, iar corabia s-a scufundat din pricina valurilor uriașe. Iarăși, ca prin minune, cei doi frați au scăpat cu viață din acest naufragiu, cu voia și cu harul Lui Dumnezeu.

Ioan, unul dintre cei doi, a reușit să se salveze înotând până la mal, ajungând pe coasta orașului Tyr. Acolo, Ioan a ridicat rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu care l-a salvat, iar mai apoi, dându-și seama de deșertăciunea vieții pământești, a luat hotărârea de a deveni monah. A plecat la drum cu acest gând, așadar, rugându-se la Dumnezeu pentru a-l păzi pe fratele său, Arcadie (despre care nu mai știa nimic de la naufragiu) și pentru ca și fratele său să lase cele pământești

și să devină monah. După ce a mers o bună bucată de drum prin deșert, a găsit în cele din urmă o mănăstire și a bătut la poartă. Portarul i-a deschis și, văzându-l aproape gol (rămăsese fără haine în timpul naufragiului), i-a dat o rasă cu care să se îmbrace.

După ce l-a ospătat și l-a îngrijit cum se cuvine, l-a întrebat cine este și de unde vine. Ioan i-a povestit peripețiile prin care a trecut, iar monahul, auzind prin câte a trecut tânărul, a dat slavă Lui Dumnezeu, după care l-a întrebat: „iar acum, fiul meu, încotro vrei să mergi?”. Acela i-a împărtășit taina inimii sale, spunându-i că vrea să devină monah. Astfel, Ioan a rămas acolo, la mănăstire și a început să viețuiască precum ceilalți monahi, ținând post, priveghind și rugându-se. La scurt timp de la sosirea sa în mănăstire, egumenul l-a pecetluit cu semnul Sfintei Cruci și l-a îmbrăcat cu rasa de schimonah.

Arcadie, după naufragiu, a înotat și el până a ajuns la uscat, iar acolo a plâns cu amar, crezând că fratele său s-a înecat și nu îl va mai vedea niciodată. Ajungând în orașul cel mai apropiat, niște oameni binevoitori i-au dat de mâncare și haine cu care să se îmbrace. Venind noaptea, s-a întins să se culce pe treptele unei biserici. Numai ce a adormit, i-a venit în vis fratele său, Ioan, care l-a încredințat că este viu și l-a sfătuit să urmeze și el viața monahală despre care tatăl lor le spunea s-o cinstească, s-o iubească și s-o dorească. Trezindu-se, Arcadie s-a hotărât, la rândul lui, să devină monah.

Însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci și făcând rugăciune, a pornit spre Ierusalim, pentru a se închina la Sfintele Locuri. Acolo a întâlnit un părinte cu darul înainte-vederii și care, văzându-l amărât, i-a spus să nu fie trist, pentru că fratele său trăiește și este monah, iar el va apuca să își vadă familia înainte de a muri. Arcadie, minunându-se de darul părintelui, l-a rugat cu lacrimi să-l ia cu el la mănăstire și să-l tundă monah. Arcadie l-a urmat pe bătrân la mănăstirea unde acela viețuia, la Sfântul Sava, iar acolo monahul i-a cedat chilia în care se nevoise vreme de 50 de ani, apoi a rămas timp de un an alături de Arcadie pentru a-l povățui și a-l învăța rânduielile vieții monahale. După trecerea acestei vremi, bătrânul a plecat pentru a se nevoi în pustie. La plecare, l-a binecuvântat pe Arcadie și i-a făgăduit că peste trei ani se va întoarce pentru a vedea cum petrece întru viața cea duhovnicească. Astfel, Arcadie a rămas să se nevoiască în acea chilie, după cum îl povățuise starețul său.

Cuvioșii Xenofont, Arcadie și Ioan. Frescă, Mănăstirea Vatopedi, 1721

Trecând doi ani fără nici o veste de la fiii săi, Xenofont a trimis un om la Beirut pentru a cerceta cum se află fii lui și dacă sunt bine. Trimisul lui Xenofont a aflat că, de când cei doi fuseseră chemați de tatăl lor aflat în suferință, ei nu s-au mai întors vreodată la Beirut. Atunci, solul a plecat la Atena, gândind că poate vor fi plecat la școala de acolo. Ajungând la Atena, a întâlnit ca din întâmplare un monah care fusese cândva slujitorul și însoțitorul fiilor stăpânului său, Xenofont. Întrebându-l „Unde sunt fiii stăpânului nostru?”, monahul a lăcrimat și i-a spus: „Pesemne s-au înecat atunci când s-a scufundat corabia, iar eu am rămas în viață. Nu am vrut să mă mai întorc, m-am făcut monah și m-am dus la Ierusalim să mă închin la Mormântul Domnului nostru Iisus Hristos”.

Aflând acestea, slujitorul s-a întors la Constantinopol, neștiind cum să le spună stăpânilor despre naufragiul corabiei și despre moartea fiilor lor. Dându-le cumplita veste lui Xenofont și Mariei, aceștia au suspinat și, precum dreptul Iov, au spus: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat”. Apoi s-au așezat în genunchi și au început să se roage. Au petrecut astfel întreaga noapte, iar dimineață, istoviți de oboseală, au adormit amândoi.

Ațipind, i-au văzut pe cei doi fii ai lor stând înaintea lui Hristos și purtând pe capete cununi strălucitoare, de mare preț. În urma vedeniei, s-au hotărât să meargă la Sfintele Locuri pentru a se închina la Mormântul Domnului. Ajungând acolo, fără să știe cine este, au dat peste bătrânul care-l primise pe Arcadie la mănăstire, dându-i chilia sa. Acela, luminat de Dumnezeu, a știut cine erau cei doi și i-a chemat pe numele lor, descoperindu-le faptul că fiii lor

trăiesc și că îi vor întâlni după ce-și vor fi încheiat pelerinajul la mănăstirile de la Iordan și se vor fi întors la Ierusalim. Bătrânul a plecat, mai apoi, înaintea lor la Ierusalim.

În acea vreme, atât Arcadie, cât și Ioan veniseră la Ierusalim să se închine, dar, din pricina ascezei pe care o făcuseră, nici unul dintre ei nu l-a recunoscut pe celălalt. Bătrânul fiind împreună cu Arcadie, l-a recunoscut pe Ioan și l-a întrebat despre patria lui. Atunci, Ioan a început să-i povestească viața sa, iar Arcadie, auzind totul, printre lacrimi i-a descoperit că este fratele său cel pierdut.

După câteva zile au ajuns la Ierusalim și părinții lor, Xenofont și Maria – așa după cum le spusese bătrânul – și, după ce s-au închinat la Golgota și au făcut milostenie din destul, l-au aflat iarăși pe bătrânul monah pe care îl întâlniseră la mănăstirile din pustia de dincolo de Iordan. Bătrânul i-a îndemnat să pregătească masă bogată pentru fiii lor, iar aceștia au alergat imediat să plinească porunca, nevenindu-le să creadă că peste puțină vreme își vor revedea fiii.

Gheronda, însoțit de cei doi monahi frați, a pornit spre locul unde cei doi părinți pregătiseră cu atâta dragoste masă bogată. Xenofont, nerăbdător să afle vești despre copiii săi, l-a întrebat pe gheronda cum sunt fii lor, iar acela i-a răspuns că sunt bine și se nevoiesc ca să se mântuiască. În timpul mesei, Xenofont a observat că cei doi ucenici ai părintelui erau foarte evlavioși și i-a lăudat, spunând că și-ar fi dorit ca fiii lui să le semene acestor monahi. ,,Amin", a spus bătrânul, după care l-a rugat pe Arcadie să-și povestească viața sa, de unde se trage și cine îi sunt părinții.

Auzind povestea vieții lui, Xenofont și Maria au înțeles imediat că acela era fiul lor și, plini de bucurie și recunoștință față de Dumnezeu, și-au îmbrățișat fiul pe care îl credeau pierdut. Bătrânul le-a descoperit, apoi că celălalt monah era cel de-al doilea fiu al lor, Ioan și toți împreună, familia reunită, au mulțumit și au dat slavă lui Dumnezeu. Mai apoi, Xenofont a cerut de la egumen să-l tundă și pe el în monahism, și la fel a cerut și Maria.

Cei doi frați l-au urmat pe starețul lor în pustie, iar mai târziu s-au învrednicit să ajungă la înălțimea virtuților și nevoindu-se până la sfârșit, au fost învredniciți de Dumnezeu cu darul vederii-înainte precum și al vindecării de orice boală trupească.

Tatăl lor, Xenofont a vândut toate averile sale și a împărțit banii săracilor, și-a eliberat robii pe care îi avea, iar pe soția sa, Maria, a așezat-o într-o mănăstire de femei. Acolo, aceasta s-a nevoit pentru a plăcea lui Dumnezeu și a ajuns la măsura sfinților din vechime, vindecând multe boli, dând vedere orbilor și

scoțând demoni, până când a trecut la cele veșnice. Iar Sfântul Xenofont, îmbrăcându-se cu o haină de păr, a plecat în pustie, acolo unde a trăit până la sfârșitul vieții sale, nevoindu-se și învrednicit fiind de Dumnezeu de a cunoaște mari taine. Dobândind harisma vederii-înainte, și-a dat cuviosul său suflet în mâinile Domnului la sfârșitul veacului al VI-lea.

Cuviosul Xenofont, frescă de la Mănăstirea Decani, sec. al XIV-lea

Tropar, glasul al IV-lea, „Cel ce te-ai înălțat pe Cruce”: Neam binecuvântat de Domnul ești, ce s-a învrednicit de slava cea cerească, pustnicește slăvindu-L pe Hristos pe pământ, Xenofont cuvioase, împreună cu soția ta, Maria și cu fiii tăi, preoți ai Dumnezeului cel de Sus. Pe care, lăudându-i, cu bucurie să strigăm: Bucurați-vă, sfinților cuvioși!

Condac, „Arătatu-te-ai astăzi lumii”: În curțile Stăpânului ai privegheat, săracilor împărțind averea ta, în liniște, fericite, împreună cu soția ta și cu fiii tăi. Pentru aceasta, acum, dumnezeiasca desfătare ați moștenit.

Alt **condac**, „Arătatu-te-ai astăzi lumii”: Din marea vieții scăpând, dreptul Xenofont, cu cinstită soția sa, în ceruri se veselesc împreună cu fiii lor, pe Hristos slăvindu-L.

Megalinarii: Neam cu rod bogat și sfânt, Xenofont, te-ai arătat, împreună cu soția ta, având roade pe cei doi fii ai voștri, împreună cu care lui Dumnezeu ați urmat.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei; Sfinții cuvioşi Xenofont, Maria, Arcadie şi Ioan

Mitropolitul Iosif Naniescu, numit după canonizarea sa Sfântul Iosif cel milostiv, s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan.

Rămânând de mic orfan de tată, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea „Sfântul Spiridon” din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo, tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință.

După un timp a mers la Mănăstirea „Sfântul Samuil” din Focşani, apoi, plecând la Buzău, s-a călugărit, primind de la marele episcop Chesarie al Buzăului numele de Iosif.

A fost hirotonit episcop-vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, iar în 1873 a fost ales episcop al Argeșului. Peste doi ani a fost ales mitropolit al Moldovei, perioadă în care şi-a împlinit cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierească.

Mitropolitul Iosif a încheiat zidirea Catedralei Mitropolitane din Iaşi în anul 1886, ctitorită de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Păstorind cu multă vrednicie Mitropolia Moldovei vreme de 27 de ani, s-a mutat la cereștile locașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie.

Poporul l-a numit Iosif cel sfânt și milostiv. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul sfinților.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfântul Xenofont. S-a născut în Constantinopol şi, ca mirean, a ajuns senator în timpul lui Iustinian cel mare (527-565). El avea multe averi materiale, dar era şi mai bogat din punct de vedere spiritual.

Soţia sa, Maria, îl urma întru toate, căutând să placă lui Dumnezeu. Şi aveau doi fii, Ioan şi Arcadie, pe care i-au crescut în dreapta credinţă şi pe care i-au trimis la Beirut, din Fenicia, pentru a studia la şcoli înalte.

Pe drum spre Beirut s-a stârnit o furtună mare, care a sfărâmat corabia, încât nu se ştia dacă a mai scăpat cineva cu viaţă.

Aflând despre aceasta, Xenofont şi soţia sa au plecat să-şi caute fiii pe care îi credeau morţi, şi mult s-au minunat aflând după îndelungate căutări că Arcadie şi Ioan erau călugări în Ierusalim.

Cei doi feciori intraseră în mănăstire, ca mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru că i-a scăpat din valurile puternice.

Deci, fericindu-şi fiii, Xenofont şi Maria s-au făcut şi ei monahi.

Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei; Sfinții cuvioşi Xenofont, Maria, Arcadie şi Ioan

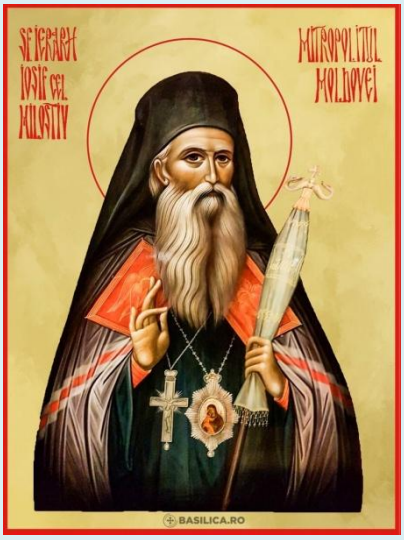

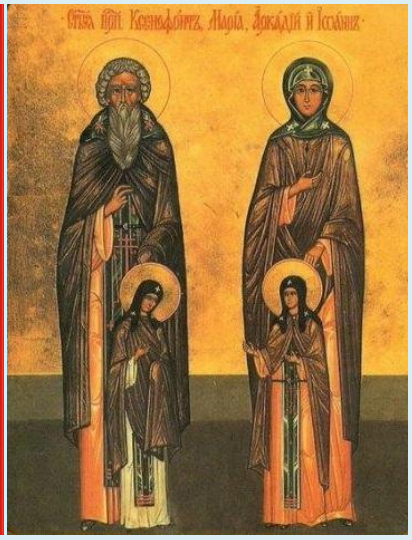

Mitropolitul Iosif Naniescu, numit după canonizare Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei, s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache şi al soţiei sale, Teodosia, din satul Răzălăi, ţinutul Soroca, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan.

Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obştea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iaşi, unde se afla şi un vestit spital.

Acolo tânărul Ioan a învăţat ascultarea, smerenia, precum şi slujirea lui Dumnezeu şi a semenilor aflaţi în suferinţă. După o vreme, cei doi au mers la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focşani, unde de asemenea funcţiona un spital. Plecând apoi la Buzău, a îmbrăcat sfântul şi îngerescul chip, primind, de la marele episcop Chesarie al Buzăului, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeşului.

Acelaşi Chesarie l-a hirotonit diacon şi l-a îndrumat la învăţătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din Bucureşti, având dascăli vestiţi, precum profesorul Ioanid, de la care a învăţat limba greacă, şi părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească.

De la Macarie, Iosif a deprins meşteşugul cântării bisericeşti curate, întrucât avea un glas foarte plăcut şi el însuşi a alcătuit cântări psaltice.

Fiind hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Ţării Româneşti, cu titulatura Iosif al Mirelor, urma cu vrednicie faptelor Sfântului ierarh Nicolae. în anul 1873 fost ales episcop al Argeşului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlininduşi cu multă osârdie chemarea şi slujirea arhierească. împlinindu-şi făgăduinţa către fostul mitropolit Veniamin Costachi, făcută în vedenie pe când mergea către Iaşi ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a şi fost de faţă pe când era copil la Iaşi.

Asemeni şi Seminarul lui Veniamin de la Socola l-a mutat chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, iar bisericile Sfântul Nicolae Domnesc şi Sfinţii Trei Ierarhi le-a înnoit, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaş.

Moaştele cuvioasei Parascheva le-a mutat de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după ce văzuse racla veche cuprinsă de flăcări şi sfintele moaşte rămânând nearse, prin dumnezeiască minune.

Cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau însă acestea două: sfinţenia vieţii şi milostenia. El se ruga şi citea mult, mânca puţin şi era foarte cumpătat, îşi drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârşea totdeauna cu bucurie şi cu ochii umeziţi de lacrimi.

Era, de asemenea, un vorbitor priceput şi duhovnic înţelept, căutat de multă lume pentru blândeţea şi cuvintele lui. Cunoştea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învaţă toate, şi era desăvârşit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea şi darul smereniei şi al ascultării desăvârşite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

Păstorind, deci, cu multă vrednicie Mitropolia Moldovei vreme de douăzeci şi şapte de ani, s-a mutat la cereştile lăcaşuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie.

Poporul l-a numit Iosif cel sfânt şi milostiv. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinţilor, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veşnice.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul, glasul al 3-lea: Curăţia ta şi rugăciunea, milostenia şi înfrânarea vas ales al Sfântului Duh te-au făcut; pentru aceasta, Moldovei fiind păstor, urmai cu totul Păstorului Celui bun; Sfinte mare ierarhe, milostive Iosife, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

***

Cuviosul Xenofont (începutul sec. al VI-lea) era o persoană din rangul nobiliar înalt al Constantinopolului. Cei doi copii ai săi, Arcadie şi Ioan, au fost trimişi la studii în Berit, Fenicia, însă s-au întors alături de tatăl lor care s-a îmbolnăvit grav, dar a fost vindecat de Dumnezeu printr-o minune.

Întorcându-se la Berit, din cauza unei furtuni corabia lor s-a scufundat; prin rugăciunile înălţate, cei doi au fost salvaţi, astfel Ioan a ajuns în oraşul Melifitan, iar Arcadie în Tetrapirghia. Drept mulţumire adusă lui Dumnezeu, cei doi au intrat în monahism, împreună cu slujitorii lor, fără să ştie unul de celălalt.

După 2 ani de la plecarea lor, Sfântul Xenofont a aflat de la unul din slujitorii fiilor lui despre scufundarea corabiei crezând că aceştia s-au înecat.

După alţi doi ani, Sfântul Xenofont a mers la Locurile Sfinte să se roage, şi aici s-a întâlnit cu copiii săi, veniţi şi ei să se închine la Ierusalim.

Drept urmare, Sfântul Xenofont împreună cu soţia sa Maria, au intrat în monahism, închinându-şi viaţa lui Dumnezeu.

Proloagele din 26 ianuarie

Luna ianuarie în 26 zile: Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Xenofont, a soţiei lui Maria şi a fiilor lor Arcadie şi Ioan (sec.VI)

Acest prea cuvios Xenofont era din Constantinopol, mare dregător al împărăţiei şi bogat în averile cele din afară. Dar era şi mai bogat în avuţiile cele dinlăuntru, adică, în dreapta credinţă şi în milostenie la săraci.

Soţia lui, Maria, îi urma întru toate, căutând să placă lui Dumnezeu. Şi aveau doi fii, Ioan şi Arcadie. Voind ei ca fii lor să le fie moştenitori, nu numai ai averilor, ci şi ai vieţii lor înţelepte şi plăcute lui Dumnezeu, au trimis la şcoli pe amândoi feciorii, la cetatea Berit, din Fenicia, cetate vestită, în acea vreme, pentru învăţătura bunelor deprinderi şi pentru înalta ei şcoală de înţelepciune elinească.

Şi, plutind cei doi fii spre Fenicia, s-a stârnit deodată o groaznică furtună pe mare şi s-a sfărâmat corabia cu dânşii, încât nu se putea şti de a mai scăpat cineva cu viaţă.

Deci, de aceasta înştiinţându-se, au purces şi Xenofont, cu soţia sa, şi s-au dus, ca să-şi caute feciorii. Şi mult s-au minunat îndureraţii părinţi, aflând, după îndelungată căutare, printre călugării din Ierusalim, pe cei doi feciori ai lor.

Ca, drept mulţumită pentru dumnezeiasca lor izbăvire din valuri, cei doi feciori intraseră în mânăstire şi se făcuseră călugări. Şi multe lacrimi de bucurie au

picurat, din ochii tuturor celor patru, părinţi şi feciori, din această neaşteptată regăsire.

Deci, mult fericindu-şi feciorii, s-au făcut monahi şi Xenofont şi soţia sa Maria şi, mergând fiecare la mănăstirea sa, atâta au sporit în bunătăţile sufletului şi ei şi fiii lor, încât s-au învrednicit că şi lucruri minunate a lucrat Dumnezeu printr-înşii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi ! Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, pentru ca să nu nădăjduiască omul în sine.

A venit, oarecând, un bătrân la alt părinte şi, vorbind ei unul cu altul, a zis unul: "Eu am murit pentru lume."

Şi i-a răspuns lui celălalt bătrân: "Să nu-ţi pui nădejdea întru tine, până ce vei ieşi din trupul tău, că dacă tu zici, "am murit," apoi satana n-a murit; ci încă în toate ceasurile să ne păzim pe noi înşine cu dinadinsul. Că precum un ostaş sau un vânător, când merg la lucrul lor, nu se înspăimântă, ci se nevoiesc, măcar că nu ştiu dacă vor fi răniţi sau dacă vor scăpa şi se vor mântui, aşa se cade şi monahului a se lupta cu dracii, dar să nu-şi pună nădejdea întru sine, ci la Dumnezeu să-şi pună toată nădejdea."

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre milostenie şi plata ei.

Orice ai da la săraci, acelea în mâinile lui Hristos le pui şi nimeni nu poate să le răpească din mâinile Celui ce le-a luat, ci petrec acolo, multă roadă făcându-se nouă. Şi, de vreme ce nici omul nu trece cu vederea, ci asemenea răsplăteşte darul primit, apoi, cu cât mai mult încă Hristos, cum, oare, după luare, nu va răsplăti ? Căci, iată, ce zice Solomon: "Cela ce miluieşte pe săraci, împrumut dă lui Dumnezeu."

Dar văzut-ai, oare, ce lucru slăvit de împrumutare ? Că altul este cela ce ia şi Altul se îndatoreşte şi se pune chezaş. Că n-a zis, adică: "Cel ce miluieşte pe sărac dă lui Dumnezeu, şi împrumut dă lui Dumnezeu," ca, la răsplătire, să nu ia numai al său, ci împreună cu al său să ia mai multă dobândă. De aceea şi noi dăm împrumut la aceia care ne dau mai multă dobândă, şi încă pe cei avuţi îi alegem şi-i căutăm, iar pe blândul şi bine cunoscătorul Dumnezeu, care însutit răsplăteşte, Îl părăsim. Că ce ne va da nouă pântecele, care mistuieşte multe, numai gunoi şi stricăciune ? Sau ce ne dă deşarta mărire ? Invidie şi răutate. Sau

ce, iubirea de desfătări? Numai necazuri şi deşertăciuni. Apoi, ce ne dă desfrânarea? Gheena şi viermele cel neadormit.

Iar celor bogaţi şi nemilostivi ce li se cuvine ? Aici, cele ce sunt rele, iar dincolo, cele amare. Că nemincinos este Cel ce a zis: "Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi acestea toate se vor adăuga vouă."

Deci, pentru ce nu ne îngrijim de milostenie, fraţilor? Cel ce miluieşte pe săraci, zice, împrumut dă lui Dumnezeu. Apoi, oare, împrumutul iei de la mine, Doamne, milostenia dată la săraci?

Dar când va fi mie, spune-mi, mă rog, vremea răsplătirii ? Când va şedea Fiul Omului pe scaunul slavei Sale şi va pune pe cei milostivi de-a dreapta Sa, iar pe cei răpitori şi nemilostivi de-a stânga atunci va zice celor de-a dreapta Lui: "Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi Împărăţia cea gătită vouă, de la întemeierea lumii." Pentru ce pricină oare? De vreme ce, zice: "Am flămânzit şi mi-aţi dat de am mâncat, am însetat şi m-aţi adăpat, gol am fost şi m-aţi îmbrăcat."

Şi pentru ce, Doamne, despre altele nu faci de loc pomenire, fără numai de milostenie ?" Nu voi judeca, zice, pe cei ce au greşit, ci pe cei ce nu s-au pocăit. Nu osândesc pe cei bogaţi, ci pe cei nemilostivi şi neomenia lor o mustru, pentru că, având un ajutor de mântuire ca acesta, adică milostenia, prin care tot păcatul se pierde, au trecut cu vederea o atât de mare facere de bine." Că nu pentru aceasta ai luat averea, ca, adică, în mâncări şi în beţii să o cheltuieşti pe ea, ci ca să o trimiţi pe ea în cealaltă lume, prin mâinile săracilor, cheltuind-o în milostenie. Că, au doar a ta este averea ce ai ? Nu este a ta, ci pentru săraci îţi este dată ţie. Dintru ale Lui, îţi porunceşte ţie Dumnezeu, ca să dai. Chiar dacă ar fi din ostenelile tale şi pentru aceasta socoteşti că este a ta avuţia, au doar, nu putea, Dumnezeu să o ia pe ea de la tine ? Dar, iată, nu face aceasta, că doar te-o face pe tine iubitor a da la săraci şi printr-înşii moştenitor al Împărăţiei să te facă. Căruia Se cuvine slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Pomenirea Sfinţilor cuvioşi Xenofont şi Maria şi a fiilor lor, Ioan şi Arcadie

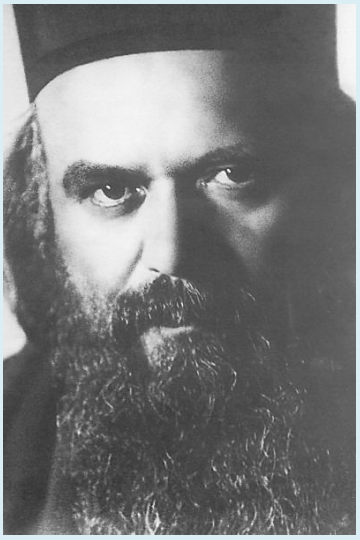

Aceştia erau cetăţeni foarte de vază şi slăviţi în cetatea Constantinopolului. Xenofont şi soţia lui Maria duceau o viaţă plăcută lui Dumnezeu, dedicându-şi întreaga lor grijă educaţiei creştineşti a celor doi fii ai lor, Ioan şi Arcadie. Când aceştia au ajuns la vârsta majoratului, părinţii lor i-au trimis la Beirut [unde se aflau cele mai bune şcoli creştine din acea vreme]; dar s-a întâmplat că o furtună năprasnică le-a scufundat corabia pe care călătoreau. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, cei doi fraţi au scăpat totuşi cu viaţă. Ei au fost aruncaţi la mal de valuri, în locuri diferite, astfel încât fiecare a crezut despre celălalt că s-a înecat. Din durerea sfâşietoare a pierderii celuilalt, ambii s-au făcut monahi la mânăstiri diferite.

După doi ani, văzând că nu soseşte nici o veste de la fii, părinţii cei zdrobiţi de durere au ajuns ca pelerini la Ierusalim, să se închine Sfintelor Locuri. Acolo, prin străvederea unuia dintre părinţii cei îmbunătăţiţi de acolo, mai întâi s-au cunoscut fraţii între ei, iar mai apoi, copiii şi cu părinţii lor.

Dintr-o recunoştinţă de necuprins către Dumnezeu, Xenofont şi Maria au împărţit de îndată săracilor uriaşa lor avere şi s-au îmbrăcat amândoi în chipul cel monahicesc.

Povestea vieţii acestor patru suflete este cu adevărat copleşitoare, ea arătând mai ales cât de minunat călăuzeşte Dumnezeu vieţile celor ce cred în El, chiar din mijlocul celor mai fără de ieşire nenorociri; ea arată cum îngăduie El vitregiile vieţii, numai pentru a întări şi mai mult credinţa celor ce le poartă şi pentru a dărui, la vreme potrivită, bucurii mai presus de orice nădejde şi de orice grai.

Această familie de sfinţi a vieţuit şi s-a săvârşit cu pace în Domnul în veacul al cincilea.

Pr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfântul cuvios Xenofont şi soţia lui

"Strălucind cu vrednicii sufleteşti, cu milostenii şi cu credinţă te-ai luminat pe tine însuţi. Căci cu bucurie ai împărţit bogăţia ta săracilor şi dreptatea ta rămâne în veci, răsărindu-ţi ţie părinte lumină neînserată. Unde vezi pe cuvioşii fiii tăi şi pe ceea ce i-a născut, locuind în cetatea cea cerească." *(Minei pe ianuarie, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, 1893, p. 402)*

***

Sfântul Xenofont, fiind bogat la inimă şi la suflet, pierzând orice veste despre copiii săi, plecaţi la învăţătură, i-a găsit pe ei călugări în cetatea Învierii lui Hristos şi împreună cu soţia sa a îmbrăţişat chipul monahicesc, adică viaţa în ascultare, înfrânare şi sărăcie. Şi împărţind toată averea sa săracilor, Xenofont, adică după nume "Fântâna celor străini", a devenit iubitor de oameni, ca Hristos pe care Îl iubea. Şi a împlinit în viaţa lui cuvintele dumnezeiescului împărat David care a zis: "Împărţit-a, dat-a săracilor şi dreptatea lui rămâne în veacul veacului" (Ps. 111, 8).

Iar soţia sa, devenită maică, a socotit-o doar ca fiind mama copiilor lui şi dăruitoarea vieţii lor prin jertfa ei. Căci iubirea firească devenind născătoare de viaţă devine deopotrivă iubire mai presus de lume, ca jerfă şi dăruire de sine pentru viaţa copiilor.

Icoane

Η ΑΓΙΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ:
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΗΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝ
ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΣ

26 ianuarie

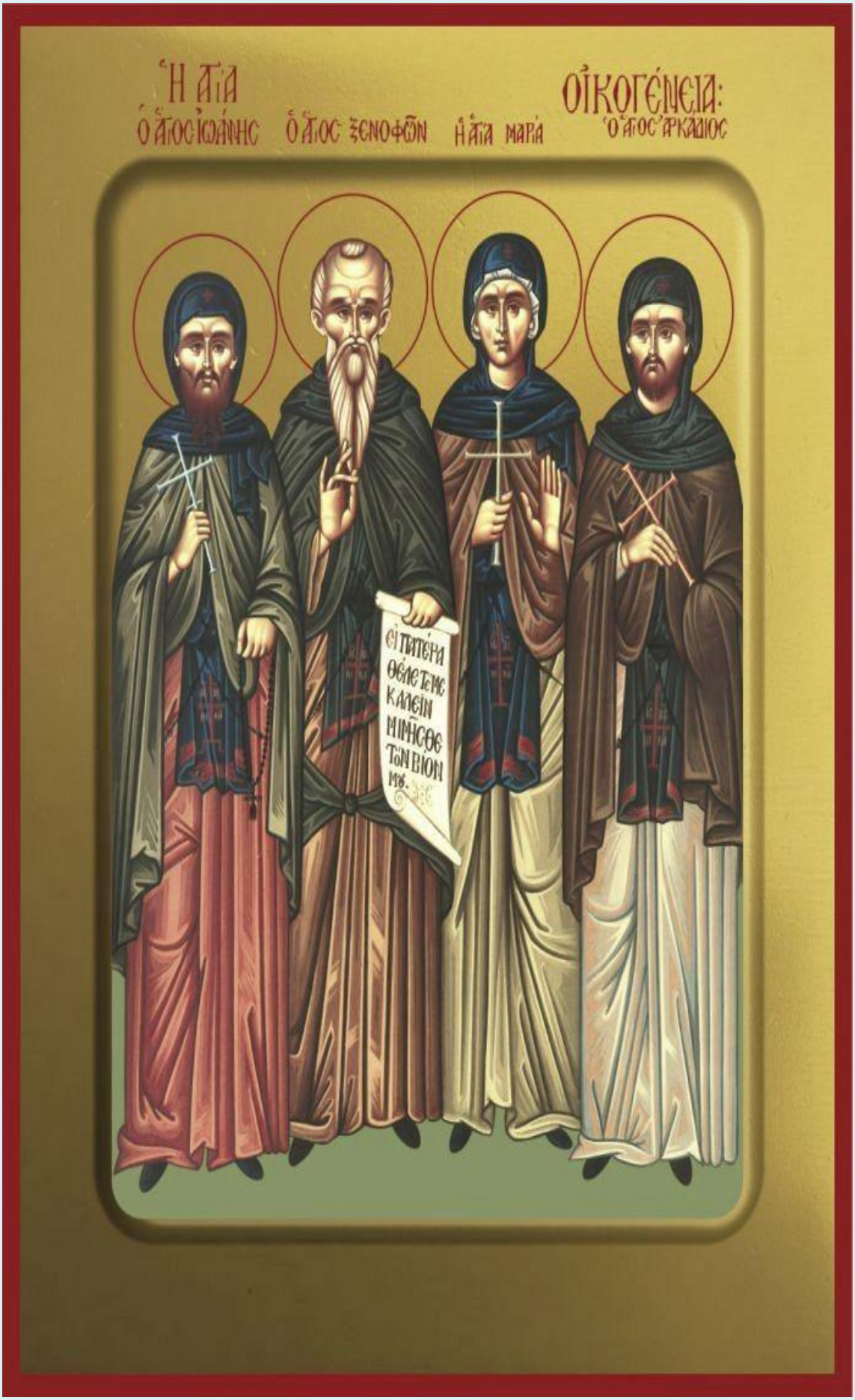
Η ΑΓΙΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ:
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΗΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝ
Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΣ
ΟΙ ΠΑΤΕΡΑ ΘΕΛΕΤΕ ΜΑΣ ΚΑΛΕΙΝ ΜΗ ΜΑΣ ΘΕΤΕ ΤΩΝ ΕΙΩΝ ΜΑΣ.

Ο ΑΓΙΟ
ΞΕΝΟΦΩΝ
Αγαπᾶτε
τὸν θεόν
....
1989

Ο ΑΓΙΟ
ΞΕΝΟΦΩΝ
Αγαπᾶτε
τὸν Θεόν
....
ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ
Κανάλη
1989

Familii Sfinte

Sfinții Cuvioși Xenofont, Maria Arcadie și Ioan

Pilda de viață a acestei familii sfinte reprezintă o expresie a purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru cei ce nu își pierd nădejdea în El. Xenofont și Maria erau o familie evlavioasă din Constantinopol. Bunul Dumnezeu le dăruise o situație materială deosebită, precum și bucuria de a avea doi fii pe care i-au crescut în frica Domnului: Arcadie și Ioan. Atunci când au crescut suficient, Xenofont și Maria au decis să-și trimită copiii să studieze în orașul Beirut din Fenicia. În drum spre Beirut cei doi băieți au trecut printr-o furtună pe mare, nava pe care călătoreau fiind distrusă. Supraviețuind, au ajuns, totuși, la uscat în locuri diferite. Amândoi au ales să-și dedice viața lui Dumnezeu, optând pentru viețuirea monastică în semn de mulțumire pentru că Dumnezeu le-a salvat viața și pentru a se ruga pentru fratele celălalt pe care amândoi îl considerau pierdut. Trecând mult timp fără nicio veste, părinții lor au aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat cu nava. Nu au cârtit, ci și-au pus nădejdea în Dumnezeu care le va fi purtat lui Arcadie și Ioan de grijă. Ajungând la o vârstă înaintată, Xenofont și Maria au decis să plece într-un pelerinaj la locurile sfinte. Aici, i-au întâlnit pe amândoi băieții. Bucuria întâlnirii a fost nespusă înțelegând că această rânduială de sus a fopst și darul necârtirii lor. În semn de mulțumire față de Bunul Dumnezeu, Xenofont și Maria au decis să-și dedice și ei restul vieților lor nevoințelor monahale.

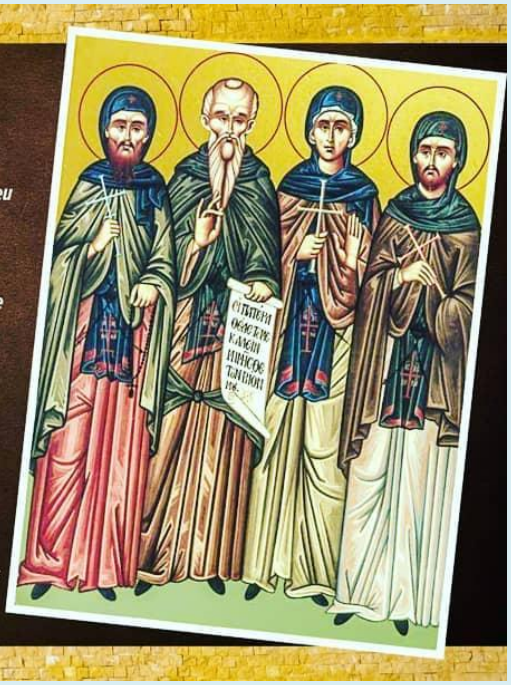

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Cuvios Xenofont, al soției sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan

26 Ianuarie - Glasul 4

Dumnezeul părinților noştri Care faci pururea cu noi după blândețile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viața noastră.

Troparul Sfântului Cuvios Xenofont, al soției sale Maria şi al fiilor lor Arcadie şi Ioan

26 Ianuarie - Glasul 4

Dumnezeul părinților noştri Care faci pururea cu noi după blândețile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viața noastră.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Xenofont şi Maria împreună cu fii voştri Ioan şi Arcadie!